

श्री
गोस्वामिश्री
श्रीगुसांईजीकृतनवरत्नप्रकाश.
मथातेनीश्रीपुरुषोत्तमजीकृत
विवृत्तिनुं गुजराती भाषांतर.

रचनार
चिरंजीवी लालजी गोस्वामिश्रीविवुलरायजी.
आपनी आज्ञा लईने वैष्णव ठा० दयाल मूलजीये

मूलग्रंथ सहित
श्री मुंबापुरीमध्ये
जगदीश्वर छापखानामां छपावी प्रसिद्ध क्रयुं.

संवत् १९३९ नाचैत्र शुद्ध तृतीयायां बुधवासरे
तारीख १० मी एप्रिल सने १८८३.

नुछावर रु० १)

आए पुस्तकनो हक्क सने १८६७ ना २५मा
आक्ट प्रमाणे मालेके पोताने स्वाधीन राख्योछे.

१९०६

सूचना.

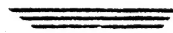
अशरण शरण शरणागत वत्सल कृपासिंधु
दीनबंधु गोस्वामि श्री विंदुलरायजीने दासानु
दास ठक्कर दयाल मूलजीनी दैन्य पूर्वक विनं-
ति ए छे जे आप श्रीये जे टीका लखी लेवानी म
ने गुलामने आज्ञा कीधी अने ते शोधवीने पा-
छी लखावी, पण ते लखवामां मारी अल्पबुद्धि
तथा मंदबुद्धि वालानी चूक घणी थई हशे, ते आ-
प श्री कृपा करीने क्षमा करशो. एज महारी विनं
ति छे.

सर्व ग्रंथ वांचनारा वैष्णवोने हुं ठक्कर दयाल
मूलजी नम्रता पूर्वक विनति करुं छुं के कया लख-
ती वरवतें महारी अल्प तथा मंदबुद्धि वालानी जे
जे चूक थई होय ते सर्व वैष्णवोएं महारी उपर
कृपा करीने क्षमा करवी.

आ ग्रंथमां जे जे ठेकाणे कठिण शब्दो
देखवामां आव्या छे, तेनो अर्थ एज ग्रंथना
सेवकना (९४) मा पेजमां प्रथम एक कोष्ठकमां

તે કઠળ શબ્દ લરવીને પછી બીજા કોષ્ટકમાં તે
નો અર્થ કયો છે ત્યાંથી જોઈ લેવો.

આ પ્રસ્તાવના શોલે ગ્રંથો બાબતની છે. તેથી
જ્યારે બંધાય ગ્રંથ છુપાઈને ભેલા થાય, ત્યારે તે
માં પ્રથમ ગ્રંથ જે ચમુનાષ્ટક તેની ટીકાથી પહેલા
પાનામાં ગ્રંથ બધા સાથે જોડતી વચ્ચે નાચવા,
અથવા જેને એ ગ્રંથો છૂટાજ રાચવા હોય તેણે બ
ધ્વા ગ્રંથોની આ એકજ પ્રસ્તાવના સમજવી.

પ્રસ્તાવના.

વેદાદિ શાસ્ત્રના મારાત્મક સિદ્ધાંતરૂપ પુષ્ટિમાર્ગના પ્રવર્તકર્તા શ્રીમદાચાર્યચરણોં પોતાના માર્ગાનુવર્તિ વૈષ્ણવો ઉપર કૃપા કરીને વેદશાસ્ત્રનાં પ્રમાણવચનો સહિત સંસ્કૃત ગ્રંથો કચ્ચા છે. અને તેમની ટીકા આચાર્યવંદીય ગોસ્વામિવર્યોયે સંસ્કૃતમાં જ કરી છે. પણ હમણાના ઘણા સ્વરા વૈષ્ણવોને સંસ્કૃતનું જ્ઞાન ન હોવાથી સંસ્કૃત જ્ઞાનવિનાના એવા જિજ્ઞાસુ વૈષ્ણવો પણ પોતાના માર્ગમાં શિથિલ થઈને આસ્તુ પતિત પણાને પામતા જોડેને પૃથ્વીદિગ્વિજય કરનાર ગોસ્વામિ શ્રી પુરુષોત્તમજીયે શાસ્ત્ર પ્રમાણવચનો સહિત પૂર્વોક્ત ગ્રંથો ઉપર ટીકાઓ કરી છે. તેમ ધ્યેયથી જેટલી ટીકાઓ આપશ્રીને મળી છે તે ઉપરથી સાંપ્રત ગોસ્વામિ શ્રી લાલમણિજી સુત શ્રી વિઠ્ઠલરાયજી નિત્ય પોતાના મંદિરમાં કથા કરે છે પણ શ્રોતા જન સંસારાસક્ત હોવાથી એ ભાષણનું અક્ષરશઃ અવધારણ કરી શકતા નથી. એમ જોડે તેમની ઉપર કૃપા કરીને તે કથા ગુર્જર ભાષામાં લખી લેવાને વૈષ્ણવ દયાલ મૂલજીને આપશ્રીએ આજ્ઞા કરી. તે આજ્ઞાને અનુસરીને એ કથા સર્વે વૈષ્ણવ દયાલ મૂલજીએ લખી લીધી, પણ કથા શ્રવણ કરવા આવનારા વૈષ્ણવોએ આપશ્રીને દૈન્યપૂર્વક વિનતિ કરી કે, લખી લીધેલી કથા સર્વ છપાવી બાહર પડાય તો સારું, કે જેથી સર્વ જિજ્ઞાસુ વૈષ્ણવોને પોતાના અવકાશના વચ્ચે જરાવાર પણ વાંચવાથી તેમને પોતાના જન્મ રથા જાવાનું કાંઈક જ્ઞાન થાય. અને ભગવત્કથામાં તથા ભગવત્સેવામાં રુચિ થાય. એવા

हेतुथीं ए ग्रंथोनी दीका छपावी बाहेर पाडवाने आप श्री विठ्ठ-
 लरायजीने विनति करी, त्यारें आप श्रीयें विचान्युं के ग्रंथो
 छपाववा ए केटला एक बालकोने तथा अमोने पण रुचता
 नथी. पण छपाव्याविना पुस्तकोना थोडा पणाथी, भग
 वत्कृपाथी वैष्णवो थया, तो ए पण ग्रंथो मल्याविना ग्रंथना अ-
 बोधथी आवा उत्कृष्ट मार्गमां पुरुषोत्तमना संबं धनुं तथा
 सेवा वगैरेनुं स्वरु अनुभवमां आवतुं नथी. एवी महोटी
 स्वामी जोईने छपाववुं जोइएं. पण एकला जिज्ञासु वैष्ण-
 वोनेज आपवाथी छपाववा बावतनो दोष पेदा थायछे, ते
 नहि थाय? एम विचारीने ए विनति अंगीकार करीने ए ग्रं-
 थो छपाव्याछे. तेथी प्रत्येक गाममां जेजे वैष्णवोने बीजाने
 पुस्तक आपवाने सोकल्यां होय तेमणे उपरलख्याप्रमाणेनां
 जिज्ञासु वैष्णवोनेज आपवा केमके छपाववानो हेतु वधा
 रे पुस्तको स्वपाववा वगैरे मतलब उपर नथी.

श्री

श्री कृष्णायनमः

श्रीमदाचार्यश्री विठ्ठलेश्वरचरणकमलेभ्योनमः

श्रीगुरुचरणकमलेभ्योनमः

अथ

श्री गुसाईजीकृत नवरत्नप्रकाश तथा तेनी

श्रीपुरुषोत्तमजीकृत विवृत्तिनुं गुजराती

भाषांतर प्रारंभ करिये छैये.

त्यां प्रथम मंगलाचरणनो श्लोक.

चिंतासंतानहंतारो, यत्पादांबुजरेण-

वः ॥ स्वीयानां तान्निजाचार्यान्,

प्रणमामि मुहुर्मुहुः ॥१॥ ॥६॥

अर्थ:- पोताना होयछे तेमनी चिंताना संतान जे अ-
विश्वासादिक छे, तेमने श्रीमदाचार्यनां चरणकमलनी
रजछे, ते हणेछे एवा जे श्री आचार्यजी तेमने वारंवार
नमस्कार करुं छुं. एम कहीने आप शंका करेछे जे भ-
गवदीयोने चिंता केम पेदा थाय एम कहीने आप आ-
ज्ञा करेछे जे “इत्थं” एटले आ रीते जे श्रीमदाचार्यजी
ए सिद्धांतरहस्यमां समर्पण एटले आत्मनिवेदन

કસ્યા પછીના અને પહેલાના દોષો જે લાગે, તેમના વિ
 નાશનો ઉપાય, ભગવાને કહ્યો છે. તો એ પણ તાહાના
 કહેલા પ્રકારને ભોગસાધક પળાણ કરીને લૌકિક
 ભોગને અનુસારી પળુંજ છે પણ સેવાના પ્રતિબંધ મ
 ટાડનાર પળું પણ નથી. તેથી તે વિના સેવાને આધિ
 દૈવિકી પળું આવતું નથી, ત્યારે ભગવાનમાં ચિત્તના
 પ્રવણરૂપી માનસી સેવાનો અસંભવ પણ જોઈને કા
 લ એટલે વચ્ચે, પ્રારબ્ધ, અને સ્વભાવે કરીને ક્ષણ
 ક્ષણમાં પેદા થાતા એવા સેવાફલગ્રંથમાં કહેલા ઉ-
 દ્વેગ પ્રતિબંધ અને ભોગ તેમની નિવૃત્તિ સારુ સેવા
 ફલગ્રંથની ટીકામાં સવિઘ્ન પળાથી અને અલ્પપળા
 થી લૌકિક ભોગ ત્યાગ કરવા લાયક છે. એ રીતે લૌ-
 કિક ભોગની નિવૃત્તિ સારુ તેના સ્વરૂપના વિચારને
 જ તેની નિવૃત્તિના ઉપાય પળાણ કરીને કહેલા પળું
 છે. અને સાધારણ પ્રતિબંધ મટવા સારુ ત્યાં પહેલો
 જે સાધારણ પ્રતિબંધ બુદ્ધિ કરીને છોડવો એવચ્ચે
 કરીને બુદ્ધિને જ મટવાના ઉપાય પળાણ કરીને કહ્યા
 પળું છે. તેથી અને ઉદ્વેગ મટવા સારુ કાંઈ પળ સાધન

કહ્યું નથી. તેથી કાંઈક બુદ્ધિરૂપી સાધન કહ્યું જોડાં.
 અને જોપણ અતત્વ નિર્ધાર અને અવિવેક એ પ્રતિબંધને
 પેદા કરનારા છે. એમ ઉપર લખેલી ટીકામાં કહ્યું છે તે
 થી તેના પ્રતિયોગી એટલે સમોવડીયા જે તત્વનિર્ધાર
 અને વિવેક, એમને પ્રતિબંધ મટવાનું સાધન પણું સૂચ
 વ્યું છે તો એ પણ તત્વનિર્ધારના સ્વરૂપને ક્યાંહી પણ
 કહ્યું નથી. અને વિવેક ધૈર્યાશ્રય ગ્રંથમાં વિવેક કહ્યો છે,
 તો એ પણ આશ્રય સિદ્ધ કરવા લાયક કહ્યો છે. અને સે-
 વાને આધિદૈવિકી પણું થાવા સારુ લૌકિક અને અલૌ-
 કિક નિર્વાહનો પ્રકાર પણ ત્યાં કહ્યો છે. તે રીતે ભગવા
 નની યાદ રાખનારાઓને આ લોક અને પરલોકની
 ચિંતાનું કારણ દૂર થઈ ગયું છે. ત્યારે શોળે કરીને ચિંતા
 પેદા થાયે? જે મટવા સારુ આ નવરત્ન ગ્રંથ કરવો પ
 ડ્યો એમ અભિપ્રાય સહિત ભગવદીયોને કેમ ચિંતા પેદા
 થાયે? એ પ્રશ્ન વચનને આગલ કરીને ઉપર લખેલા ગ્રં
 થની રીતથી ચાલનારાઓને ચિંતા પેદા થાય જ નહિં.
 એ રીતે ચિંતાની ઉત્પત્તિનું સ્વંડન કચ્યું. ત્યારે ઉપર લખે
 લા ગ્રંથની રીતથી ચાલનારાઓને જેવી ચિંતા પેદા થા

ય છે , તે પ્રકારકેહેવા સારુ નિવેદનને અધિકારપણું અને તેનો પ્રકાર, કોઈ ગ્રંથમાં કહ્યો નથી, તેથી તે પ્રકારને કહેવા વગેરેએ કરીને નિવેદનનું જરૂરપણું દૃઢ કરવા સારુ જેમને લૌકિક ચિંતા નથી. તે ભગવદીય છે એ ભગવદીયોનું સ્વરૂપ વતાવવા સારુ પહેલાંથી જણાવ્યો જે ચિંતા પેદાશ્વવાનો પ્રકાર, તેને કહેતા શ્રીગુસાઈજી ત્યાંહાં હેતુની વિકલ્પના કહે છે, તે ઉપર કહ્યા પ્રમાણે ડથ્થં શબ્દે કરીને આજ્ઞા કરે છે જે ભગવદીયોને ચિંતા કેમ પેદા થાયે? ત્યાં કહે છે જે આરીતેં થાય છે. જે આત્મનિવેદન જેમણે કન્યું હોય, તે ભગવત્સેવાને યોગ્ય થાય છે, બીજા નથી થાતા. હવે નિવેદન કરવા પછી ચિંતા શેની થાયે? કેમકે શ્રી ગીતાજીમાં કહેલું છે. (ગી.અ. ૯ શ્લો. ૨૨)

અનન્યાશ્ચિંતયંતો માં, યે જનાઃ પર્યુપાસતે ॥
તેષાં નિત્યાભિયુક્તાનાં, યોગક્ષેમં વહામ્યહમ્ ॥

અર્થ:- જે અનન્ય એટલે ભગવાન વિના જેને બીજું દ્રષ્ટ નથી તે ચારે તરફથી મહારું ચિંતવન કરતા કરતા મહારા સમીપમાં મહારો આશ્રય કરે છે એવા જે છે તે નિત્ય મહારા સન્મુખ પણાયેં કરીને મહારે વિષેં એકાગ્ર ચિત્તવાલા

छे तेमनो योग जे प्राप्ति अने क्षेम एटले होय तेनी रक्षाहुं
 चलावुंछुं. तेथी आत्मनिवेदीओने चिंता शेनी करवीओ
 इएं? नज करवी. पण त्यां एवी चिंता थाय छे? के निर्वाह
 निवेदित अर्थे करीने करवो, के अनिवेदित अर्थे करीने
 करवो. एवी चिंता थाय छे ते मटवा सारु आ ग्रंथ करवो
 पड्यो, एम चिंताना संभवमां हेतुनी विकल्पना करीने आ
 य पक्षनो परिहार करेछे. के निवेदित अर्थे करीने निर्वाह
 करवो ए पक्ष घटतो नथी, केमके भगवदीयोथी भगवा
 ननी जणश भगवाननी इच्छा विना लेवाय नहिं एम छे,
 अने भगवाननी इच्छा जाणवामां अशक्यपणुं छे केम
 के एकादश स्कंधमां ओगणीसमा अध्यायमां भगव
 दीयोना धर्मो “श्रद्धामृतकथायां मे” ए वचने करीने क
 ह्याछे. ते धर्मो शरीरनी स्थिति विना बनता नथी तेथी
 शरीरनी स्थितिना हेतुने ठरावतां निवेदित अन्नादिकें
 करीनेज निर्वाहने ठरावेछे तेथी इच्छा जाणी शकायन
 हिं एम नथी. एटले जाणी शकायछे, त्यारें चिंता शेनी
 पेदा थाय? ते उपर प्रकाशमां लखेछे के वस्तुतः इच्छा
 होये तो पण स्वामीनी वस्तुनुं ग्रहण करवुं, सेवकने उ-

चित नथी, केमके भगवद्वाक्यना तात्पर्यज्ञाननोअभा
 वछे. तेथी अनुचितछे. तेउपर विवृत्तिमां श्री पुरुषो
 त्तमजी आज्ञा करेछे जे सेवक ए विशेषण हेतु गर्भछे
 तेथी इच्छानुं ज्ञान थाय, तो पण प्रत्यक्ष आज्ञा विना ग्र
 हण करे तो भक्तिमार्गथी विरुद्ध जे स्वतंत्रता तेरूपी दो
 ष पेदा थाय छे एवो अर्थ “सेवकस्य” ए विशेषणें करी
 ने जणावेछे. फरी बीजा प्रकारथी उपयोगना उचितप
 णानी आशंका करीने परिहार करेछे. प्रकाशमां कहेछे
 जे भगवानना देहादिक तेनुं पोषण भगवाननी वस्तु
 थी करवुं तेमां अनुचित शुंछे ? एम न कहेवुं. कारण के ते
 दोषावह एटले दोष पेदा करेछे हवे दोषावहनुं स्वरूप श्री पुरु
 षोत्तमजी आज्ञा करेछे जे देहादिकने भगवदीयत्व छे,
 तो पण पोतापणानुं अभिमान गयुं नथी तेथी दोष पे
 दा करेछे. एरीतें पहेला हेतुनो परिहार करीने बीजा हे
 तुनो परिहार श्री गुसाइजी ‘न द्वितीय’ ए वचनें करी
 ने करेछे एटले अनिवेदित अर्थें करीने पण निर्वाह क
 रवो नहिं केमके सेवकनो ए धर्म नथी ते वात ठेरावे छे
 जे निवेदन करेला अर्थ तेना पोषणादिक सारु तेना

વિચારને પળ અનુચિતપણું છે કેમકે તેનું અભિમાન
 કરે જે મહારો છે તો ભગવદીયત્વનો અસંભવ થાય છે.
 હવે તેનો સ્વુલાસો શ્રીપુરુષોત્તમજી નિવૃત્તિમાં કરે છે
 જે ભગવાને આ આત્મ સમર્પણ તે પોતાપણાના અ-
 ભિમાનના ત્યાગ સારુજ “આત્મનિવેદિનાં” એ અધિ-
 કારીના વિશેષણ પળાં કરીને કહ્યું છે. એ નિવેદન
 પહેલું કરીને સેવા કરવી, એ સેવા કરવાને મહદ્દિમૃગ્ય
 ભક્તિરૂપી મહોટાઈનું સાધકપણું છે, નહિંતો શ્રીમત્
 ભાગવતના ઓગળીશમાં અધ્યાયમાં કહેલા ધર્મો,
 પહેલા અગિઆરમાં અધ્યાયમાં પળ કહ્યા છે, ત્યારે
 આહિં એટલે ઓગળીશમાં અધ્યાયમાં કહેલા ધર્મો
 માં કાહિં વિશેષતા રહેતી નથી, ત્યારે ઉત્તમ ભક્તિના
 કારણ કેહેવાની જે પ્રતિજ્ઞા તે રદ થાય, પળ ઉત્તમ
 પળું તો ઊપર કહેલા અર્થથી એટલે પહેલા આત્મનિ-
 વેદન કરીને સેવા કરવી, તેથી જ સિદ્ધ થાય છે, તે વિ-
 નાથતું નથી એજ ઉત્તમપણું બીજું નહિં એમ જ્યારે થયું
 ત્યારે ઓગળીશમાં અધ્યાયમાં કહેલા ધર્મોને ઉત્તમપ-
 ણું ન માનીયે, તો મહોટા પુરુષને શોધવા લાયક જે ઉ-

ત્તમ મક્તિ તેનું કારણપણું ઓગળીશમા અધ્યાયમાં
 કહેલા ધર્મોને થાય નહીં, ત્યાં એમ કહેજે એ તો ગમતું
 થયું, એમ ન કહેવું, એમ કંઈયાર્થી ઓગળીશમા અ-
 ધ્યાયના ધર્મોને પરપણાનું એટલે ઉત્તમપણાનું
 વચન એટલે કહેવું, તેનો વિરોધ આવે, તેથી જેમ બી
 જી નિવેદન કરેલી જણશોમાં આ એટલે આત્મનિ-
 વેદન જેણે કશું હોય તે અભિમાન કરતો નથી, એ
 ટલે મહારા છે એમ જાણતો નથી. તેમ દેહાદિકમાં
 પણ ઘટે છે જો નિવેદન કચ્યા વિનાની જણશો એ
 કરીને દેહાદિકનો નિર્વાહનો વિચાર કરે તો દેહમાં પો
 તાપણાના અભિમાનને દટપણાની પ્રાપ્તિથી પોતાનો
 ધર્મ જે ભગવદીયના ધર્મ તેનો વિરોધ થાય. એ અર્થ
 “દોષાવહત્વાત્” એ એટલે દોષને પેદા કરનાર પણાર્થી
 એ પદનો સ્વુલાસો છે એ રીતે ચિંતાના જે બે હેતુ તે
 નો પરિહાર કરીને જે રીતે ચિંતા થાય, તે પ્રકારની
 આજ્ઞા કરે છે કે એમ જ્યારે થયું ત્યારે દેહાદિકના ના
 શના સંભવથી ભજનનો અસંભવ થઈને નિવેદનને
 વ્યર્થાપતિ થાય છે અને આ માર્ગનો ઉચ્છેદ પણ થા

યછે અને નિવેદન કરેતો ભજનનો અધિકાર થાય
 અને અધિકાર થયો એટલે ઉપર લરવેલી રીતે નિર્વા
 હન થાય. ત્યારેં બેહુ તરફથી પાશારજ્ઞુ આંવેછે એ
 પ્રકાશનાં વચનો છે. તે ઉપર શ્રી પુરુષોત્તમજી સુભા
 સો કરેછે જે એ રીતેં દેહાદિકના નિર્વાહના બે પ્રકારનો
 બાધ થયો ત્યારેં દેહાદિકનો નાશ થાય, તેથી ભજન-
 નો અસંભવ થઈને નિવેદનને વ્યર્થાપત્તિ થાયછે અ
 ને પરિચર્યારૂપી ભક્તિમાર્ગનો ઉચ્છેદ થાય ત્યારેં
 ભગવાનેં ભક્તિના અધિકારનું જે વાક્ય તે ભક્તિના
 પરમ કારણના વાક્યમાં શ્યાભિપ્રાયેં કરીને કહ્યું છે
 તે વચનના અર્થનું જ્ઞાન ન થયાથી તેનું કહેલું કરવું
 તેને પણ અંગહીન પણું થાયછે તેથી પરમ ભક્તિનો કે
 મલાભ થાય? એ રીતેં ચિંતા થાયછે એ અર્થ છે, એમ
 ચિંતાના સંભવનો ઠેરાવ આગલ કરીને આત્મનિવે-
 દનનું જરૂર પણું રહ્યું નહીં, ત્યારેં પ્રમાણ પુરસ્સર તે-
 ના આવશ્યક પણાને ઠેરાવતા બેહુ તરફની પાશની
 દોરડીને દૂર કરેછે. હવે પ્રકાશમાં શ્રી ગુંસાંડજી ક
 હેછે જે આત્મનિવેદન થયું ત્યારેં ભજનાધિકાર થા-

ય અને તે થયાપછી ઉપર કહ્યા પ્રમાણે શરીરનો નિ
 વાહ ન થાય? એવી શંકા થાય તિહાં કહે છે જે, સ્ત્રી,
 પુત્ર, ઘર, પ્રાણ, એમનું પુરુષોત્તમને વિષે નિવેદન કરવું
 એવી રીતે આત્મનિવેદી મનુષ્યોને મહારે વિષે ભક્તિ
 થાય છે એ રીતનાં વચનોં કરીને આત્મનિવેદનમાં
 આવશ્યકતા છે તે બતાવે છે તે ઉપર શ્લોક (ભા. એ.
 અ-૩, શ્લો-૨૮) દારાન્ સુતાન્ ગૃહાન્ પ્રાણાન્,
 યત્પરસ્મે નિવેદનં ॥ અર્થ:- સ્ત્રી, પુત્ર, ઘર, પ્રાણ,
 એમનું પુરુષોત્તમને અર્થે સમર્પણ કરવું ॥ એવં ધર્મે
 મનુષ્યાણામુદ્ધવાત્મનિવેદિનાં ॥ મયિ સંજાયતે
 ભક્તિઃ, કોન્યોર્થો સ્યાવશિષ્યતે ॥ અર્થ:- હે ડ-
 દ્વવજી ! જે આત્મનિવેદી મનુષ્યો છે, તેમને એવા ધ
 મોં કરીને મારે વિષે ભક્તિ થાય છે. એથી ઉપરાં
 તકાંઈ પણ પુરુષાર્થ બાકી રહેતો નથી એ વગેરે વ
 ચનોં કરીને નિવેદન જરૂર જોયેં. તે ઉપર શ્રી પુ
 રુષોત્તમજી સ્વલાસો કરે છે જે આ ઉપર લખેલા “દા
 રાન્ સુતાન્” એ વાક્યો એકાદશ સ્કંધમાં પ્રબુદ્ધો
 ગેશ્વરના વચન (ભા. એ. શ્લો.) તત્ર ભાગવતા-

નૃધર્માન્, શિક્ષેદ્દુર્વાત્મદૈવતઃ॥ અમાયયાનુવૃ
 ત્યાયૈસ્તુષ્યેદાત્માત્મદોહરિઃ॥ અર્થઃ- ત્યાં ભ
 ક્તિમાર્ગના ધર્મગુરુ પોતાનાં દેવતા જાણીને શીર્ષે અ
 ને કપટ વગર તેમની મરજી પ્રમાણે ચાલેંતો આત્મ-
 રૂપ અને પોતાનું સ્વરૂપ આપી દેનારા જે હરિ એટ-
 લે દુઃખ હરનારા ભગવાન પ્રસન્ન થાય એવું ન ભગ
 વાનને પ્રસન્ન કરવાના કારણ રૂપ ધર્મ કહેવાનો
 આરંભ કરીને તાહાં કહેલું છે જે સ્ત્રી આદિ ત્હીને ભ
 ગવાનના ઉપયોગી પળાણ કરીને સમર્પણ કરવા તે
 ગુરુપાસેથી શીર્ષવું, એવો ત્યાં શ્લોકના પદનો અર્થ
 છે તેથી સ્ત્રી વગેરેના નિવેદનને ભગવાનના સંતોષનું
 કારણ પળું બતાવે છે. અને “એવં ધર્મૈઃ” એ બીજું વ-
 ચન તો ભગવાને ભક્તિના પરમ કારણ કહેવાનો
 આરંભ કરીને ભક્તિના અધિકારીનું “આત્મનિવે-
 દિનાં” એ વિશેષણ બતાવવા સારું કહેલું છે તેથી
 તે ઠેકાણે નિવેદનનું આવશ્યક પળું બતાવે છે હવે
 પ્રકાશમાં આદિ પદે કરીને “દાસ્યેનાત્મનિવેદનં”
 એટલે દાસપણાથી આત્માનું નિવેદન કરવું એ ભગ

વાનનું વચન અને “સ્વગોત્રવિત્તાત્મસમર્પણેન”
 એટલે પોતાનું ગોત્ર, પડેશો, અને આત્મા તેના સ
 મર્પણે કરીને એ બલીના આચારમાં બતાવનારું વા
 ક્યપણ લેવાયે છે. એ વચનો એ કરીને પોતાનાં સ
 ર્વસહિત આત્માનું સમર્પણ તે ભક્તિમાર્ગમાં જરૂ
 ર કરવાલાયક છે, તેમાં હેતુ અને દૃષ્ટાંત પ્રકાશમાં
 આજ્ઞા કરે છે. જે સાક્ષાત્ શ્રી ગોકુલેશજે ભગવા
 ન્ તેમની સેવાના અધિકાર રૂપી એ નિવેદન છે તે
 થી જરૂર કરવાલાયક છે એ પ્રકાશનાં વચન વ-
 ગેરે એ કરીને એકાદશસ્કંધનાં વચનોનો અર્થ સ્ફુ-
 ટ કરે છે, એમ શ્રી પુરુષોત્તમજી આજ્ઞા કરે છે ત્યાં
 શંકા થાય, જે એ ધર્મે કરીને મનુષ્યોને ભક્તિ થાય
 છે એ વચનમાં પોતાના કરેલા ધર્મો કરતાં મનુ-
 ષ્યપણું પહેલા રહેલું છે, તેથી મનુષ્યપણામાં ધ-
 મોના હેતુ પણાથી અન્વય થતો નથી. તેથી આત્મ
 નિવેદનમાં ધર્મોને કારણ પણાં કરીને તમારાથી
 પણ “આત્મનિવેદિનાં” એ મનુષ્યનાં વિશેષણમાં
 ધર્મોને કારણ પણું તે સારી રીતે કહેવાય છે. તેથી

આત્મનિવેદનમાંજ ધર્મને હેતુ પળું છે. અને આત્મ
 નિવેદનને ભક્તિમાં હેતુ પળું છે. એવાત ઉઘાડી છે
 તેથી આત્મનિવેદનને ધર્મ કરવામાં અધિકાર પળું
 અયુક્ત છે એવી આશંકા કરી સાક્ષાત્ ક્રિયા મૂ-
 કીને ધર્મ કરીને એમ કહેવું, તેમાં બીજ નથી. કાર
 ãકે ધર્મ જો આત્મનિવેદનરૂપી ફલમાં ઉપક્ષી
 ણ થાય તો આત્મનિવેદન કચ્યા પછી ધર્મ કરવા
 ની જરૂર જ રહેતી નથી એમ થાય એ પળ એક જા
 તનું દૂષણ છે. દાસપણાથી આત્મનિવેદન પહેલાં
 કહ્યું છે, દાસપણાથી જે ન્યૂન શ્રદ્ધામૃત કથાદિ ધ
 ર્મ તેથી પેદા થયેલું જે આત્મનિવેદન તે પરમ કાર
 ã કેમ કહેવાય? તેથી આત્મનિવેદનને અધિકાર
 પળું જણાવવા સારુ “ આત્મનિવેદિનાં ” એ વિશે-
 ષણ છે, એવું આ વચ્ચન છે. એવો નિશ્ચય છે, એમ
 જાણવું, ત્યારે ઠન્યું શું? જે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રી, વૈશ્ય,
 એ ત્રણ વર્ણમાંથી હરેકને વેદના કર્મનો અધિકાર
 છે પણ ગાયત્રીના ઉપદેશથી પેદા થયેલા સંસ્કાર
 વિના તેમને વૈદિક કર્મ કરવાની યોગ્યતા થતી નથી

તેમજનીચેના શ્લોકમાં છે (ભા.સ. શ્લો.)

દેવોઃસુરોમનુષ્યોવા, યક્ષોગંધર્વ એવચ ॥ ભ-
જન્મુકુંદચરણં, સ્વસ્તિમાન્સ્યાદ્યથાવયમ્ ॥

અર્થ:-દેવ, અસુર, મનુષ્ય, યક્ષ, ગંધર્વ, એમુક્તિ
આપનારા જે મુકુંદ ભગવાન, તેમનાં ચરણારવિંદ
ને ભજે તે સુખી થાય. એ પ્રત્લાદનું વાક્ય છે અને
વલી એકાદશ સ્કંધમાં કહ્યું છે. (ભા.પ. શ્લો.)

કોનુરાજન્નિન્દ્રિયવાન્, મુકુંદચરણાંબુજમ્ ॥

ન ભજેત્સર્વતોમૃત્યુરુપાસ્યમમરોત્તમૈઃ ॥

અર્થ:-હે રાજા ! મનુષ્ય છે તેને ચારે તરફ મૃત્યુ છે,
અને મુકુંદ એટલે મૃત્યુથી છોડાવનારા એવા ભગ
વાનનું ચરણાંબુજ છે તે જે અમરમાં પણ ઉત્તમ છે
એવા પુરુષોને ઉપાસના કરવા લાયક છે એમ છતાં
इन्द्रિયવાલો કોણ એને નહિં ભજે ? એવચને કરીને
હાથ પગ છે તો આ કેમ ન ભજે ? તો પણ નિવેદન વિ
ના તેને મહદભિલષિત ભક્તિની યોગ્યતા નથી થા-
તી એવું નિવેદનનું સ્વરૂપ ન સમજે, ત્યારે ભજનની
સિદ્ધિ ન થાયે તેવાત પ્રકાશમાં શ્રીગુણાંકજી સુ

હી કરે છે એમ વિવૃત્તિમાં શ્રીપુરુષોત્તમજી કહે
 છે નહિં તો નિવેદિત થયેલી સ્ત્રીના પરિગ્રહની
 વ્યર્થાપત્તિ થાયે તેથી કહેલી રીત પ્રમાણે જરૂર
 તે જાણવું જોઈએ અને ભગવદ્વાક્યમાં “આત્મ-
 નિવેદિનાં” એ વિશેષણ છે તેથી આત્મનિવેદી ન
 થાય તો તે સેવામાં કામ ન આવે તેથી કહી જો રી
 ત તે રીતે ગાયત્રી સંસ્કારથી ઉત્પન્ન થયેલો જે ઉ
 પનયન સંસ્કાર તે એક એક માણસને થઈને તેને
 તેને વેદના કર્મનો અધિકાર કરે છે તે જેમ, વેદના
 કર્મનો ઉપકાર કરનારાં જે દેહાદિ નિર્વાહમાં કા-
 મ આવે એવાં જે ભિક્ષાદિક કર્મો, તેમને જેમ આ
 ડો આવતો નથી તેમજ ઉપર કહેલી રીતે નિવેદન
 રૂપી જે સંસ્કાર, તે ભજનને ઉપકાર કરનારો એ
 વો દેહાદિ નિર્વાહમાં કામ આવે એવો જે નિવેદિત
 વસ્તુનો ઉપયોગ તેને આડો આવતો નથી તેથી
 બેહુ તરફની ફાંશી નથી. એ એનો અર્થ છે. આહિં
 જે દારપદ મૂક્યું છે તેમાં પુત્રાસ એ સર્વ આવી
 ગયાં, ‘ઉત્તરક્ષણ’ એટલે તે પછી તરત એણે પં

दछे ते जरूर करवा बाबतनुं छे. तरत करवुं एम
 नथी. केम के अशक्योपदेश थाय अथवा नि
 वेदन करेथी जो काम न आवे तो तरतज परि
 ग्रहने व्यर्थापत्ति थाये एम अन्वय करे तो एमां
 दोष नथी. एरीते उपर कहेला बे वाक्यनो विचा
 रफरी कन्यो के दारादिनुं निवेदन, पोताना आ-
 त्मा सहित कराय छे ते पोतानो जूदो धर्म छे. अने
 स्त्रीओ वगेरे पोते करे ते अधिकार सारुं एम जणा
 यछे तेथी पोतानुं सर्वस्व निवेदन कन्युं तो पण पो-
 त पोता सारु जुदुं करवुं जोएं तेथी बहु सुंदर आपें
 आज्ञा करी जे एना परिग्रहनी व्यर्थापत्ति थाये ए व-
 चन कह्यथी भगवदिच्छानुं ज्ञान थाय छे. त्यां कहे
 छे जे एरीते बेहु तरफथी दोरडीनी फाशी दूर थाओ
 तो पण भगवानने निवेदन कीधेली वस्तु पाछी केम
 लेवाय? एवी शंका थाय, त्यां प्रकाशमां कहे छे. जे
 दान कस्युं होय ते पोताने काम न आवे कांहि निवेदन
 मां एम नथी एदले निवेदन कीधेली जणशो सम-
 र्प्या पछी काम आवे छे त्यां शंका करे छें जे केम

કામ આવે? ત્યાં કહે છે જે નિવેદિત જણશો છે તેનો ભગવાનને અર્થે ભોગ થવો. તે પ્રસાદ પોતાને ઉપ-ભોગ કરવો ઉચિત છે, નહિં તો સ્ત્રીના પરિગ્રહને વ્યર્થાપત્તિ થાયે. એ રીતે ઉભય પાસ નિવૃત્તિ થા-ઓ પણ આજ્ઞાવિના લેવાય તો તેમાં દોષ પેદા થા-ય, તેનું કેમ? ત્યાં કહે છે જે દાન કચ્ચું હોય તે પો-તાના વિનિયોગમાં આવતું નથી. કેમ કે દાન એટ-લે પોતાના પણાનો ત્યાગ કરવો અને બીજાની સ-ત્તા તેમાં પેદા કરવી અને શાસ્ત્રની આજ્ઞાથી “ તુ મ્યમહંસં પ્રદદે ” इत्यादि શબ્દોથી સંકલ્પ કરીને આપવું, તેનું નામ દાન તે જે જણશનું કચ્ચું હોય, તે જણસ પાછી કામ ન આવે કેમ કે તેમાં દ્રુત્તાપહાર દોષ આવે છે અને નિવેદન એટલે તદીયત્વ અનુસં-ધાન પૂર્વક જેને નિવેદન કરું છું તેનું છે એમ પો-તા પણાનું તથા પોતાના પણાનું અભિમાન ત્યાગ કરે, પણ પોતાની સત્તાનો ત્યાગ ન કરે, ત્યારે એમ ઠ-ચું જે પોતાના અભિમાનના ત્યાગને અનુકૂલ નિ-વેદન કરું છું એમ થાય તે પહેલાના કહેલા વ્યા-

પારથી વિલક્ષણ વ્યાપાર થાય છે. તે જ્યારે કરિ
 એ, ત્યારે નિવેદન કીધેલી જણશો ઉપર કહેલી રી
 તે પોતાના વિનિયોગમાં આવે, અને તે દત્તાપહાર
 દોષ પેદા ન કરે. એમ જો ન હોય તો નિવેદિત અન્ન
 નું ભોજન ન થાયે અને અનિવેદિત લેવાની રીત ન
 થી અને પોતાના પણાનો ત્યાગ અને બીજાની સત્તા
 પેદા કરવી એને અનુકૂલ દાન અને નિવેદન બે જો
 સરસ્વા માનિયે અને કાંઈ ફેરફાર નથી એમ મા-
 નિયે ત્યારે પુરાણમાં અનિવેદિત લેવાય નહિ, નિ-
 વેદિતજ લેવાય, એમ કહ્યું છે તે વાતને વિરોધ
 આવે તેથી દાન અને નિવેદન બેહુ જૂદાં છે ॥શ્લોક॥
 નૈવેદ્યશેષં તુલસીવિમિશ્રં, વિશેષતઃ પાદજલે
 ન સિક્તં ॥ યો ઽશ્નાતિ નિત્યં પુરતો મુરારેઃ પ્રા-
 મોતિ યજ્ઞાયુત કોટિ પુણ્યં ॥ અર્થ:- ભગવાનની
 આગલ ધરેલું જેમાં તુલસી સમર્પી હોય, અને વિ-
 શેષતાથી ચરણામૃત છાંટ્યું હોય અને તે પ્રસાદ
 ભગવાનની આગલ એટલે મંદિરપાસે જે રવાય, તે
 દશ હજાર વરવત કરોડ યજ્ઞનું ફલ પામે ॥ એમ હ

રિવલ્લભસુધોદયમાં કહ્યું છે. વલી ત્યાંજ કહ્યું છે.

॥શ્લોક॥ ॥ષટ્ત્રિમાસોપવાસૈસ્તુ, યત્ફલં
પરિકીર્તિતં ॥ વિષ્ણોર્નૈવેદ્ય સિચ્ચેન, તત્ફ
લં ભુંજતઃ કલૌ ॥૧॥ અર્થઃ- છ મહિના ઉપવા

સ કપ્યાથી જે ફલ થાય છે તે ફલ પ્રભુના પ્રસા
દનો એક કોલિયો લેવાથી કલિયુગમાં થાય છે, હ
વે ગરુડપુરાણમાં પણ કહ્યું છે તે ॥શ્લોક॥ ॥પા

દોદકં પિબેન્નિત્યં, નૈવેદ્યં ભક્ષયેદ્દરેઃ ॥ શે
ષાચ મસ્તકે ધાર્યા, ઇતિ વેદાનુશાસનં ॥

અર્થઃ- હરિનું ચરણામૃત તે નિત્ય પીવું અને નૈવેદ્ય
ઘટલે પ્રભુને ધરેલું પ્રસાદી રવાવું. અને શેષ જે તુ
લસી માલા વગેરે માથે ચડાવવાં એવી વેદની આ
જ્ઞા છે. વલી બ્રહ્માંડ પુરાણમાં કહ્યું છે તે ॥શ્લોક॥

॥પત્રં પુષ્પં ફલં તોય મન્નં પાનાદ્યમૌષધં ॥

અનિવેદ્ય ન ભુંજીત યદાહારાય કલ્પિતં ॥

અર્થઃ- તુલસી વગેરેનાં પાન, કમલ વગેરેનાં ફૂલ,
ફલ અને જલ, અને બીજી દૂધ વગેરે પીવાની જ-
ણશો અને ઔષધ તે પ્રભુને નિવેદન કયાં વગર

खावुं नहीं ॥ अनिवेद्यच्च भुंजानः, प्रायश्चि-
 ती भवेन्नरः ॥ तस्मात्सर्वं निवेद्यैव, वि-
 ष्णोर्भुंजीत सर्वदा ॥ अर्थः- निवेदन कन्यावग-
 र खाय तो खानारो प्रायश्चित्त करवा लायक थाय
 माटे विष्णुने निवेदन करेलुंज सर्वदा खावुं ॥ हवे
 पद्मपुराणमां गौतम अंबरीषने कहेछे ॥ श्लोक ॥
 अंबरीष गृहे पक्कं, सदा भीष्टं यदात्मनः ॥ अ-
 निवेद्य हरेर्भुजन्सप्तजन्मनि नारकी ॥ १ ॥
 अंबरीष नवं वस्त्रं, पानमन्नं रसादिकं ॥ कृ-
 त्वा विष्णुपभोग्यं तु, सदा सेव्यं हि वैष्णवैः
 ॥ २ ॥ अर्थः- हे अंबरीष ! घरमां जे रसोई करी
 होय अने जे पोताने सदा गमतुं होय, ते हरिने निवे-
 दन कन्याविना जो खायतो सात जनम सुधीनरक
 मां जाय. हे अंबरीष ! नवुं वस्त्र, फल, अन्न, अने र-
 सादिक एटले तेल, घी वगेरे विष्णुने आरोगवा ला-
 यक करीने वैष्णावोने सदा भोगववुं. वली श्रीम-
 द्भागवतना षष्ठ स्कंधमां अदितिना प्रयोव्रतना स-
 माप्तिमांन छेछा अध्यायमां कह्युं छे ॥ श्लोक ॥

શ્રીભાગવતે ષષ્ઠસ્કંધે અદિતિપયોવ્રતે સમાપ્ત્ય-
 ધ્યાયે॥ ઉદ્દાસ્ય દેવં સ્વે ધામ્નિ, તન્નિવેદિતમ
 પ્રતઃ॥ અદ્યાદાત્મવિશ્વંદ્યર્થ, સર્વકામાસયે
 તથા॥ અર્થઃ- દેવને પોતાના ધામમાં વિસર્જનક-
 રીને તેમને નિવેદન કરેલો પ્રસાદ, આગલથી લઈ-
 ને પોતાનું અંતઃકરણ શુદ્ધ થવા સારુ તથા સર્વ કા-
 મના પૂરી થવા સારુ સ્વાયં તેણે કરીને એજ નિવેદિત
 અર્થનો જ્યારે ભગવાનને અર્થે વિનિયોગ થયો ત્યા-
 રેં ભગવાનને આપેલો પ્રસાદ જાણીને લેવો તે યો-
 ગ્ય છે અને અમેં આપના ઉચ્છિષ્ટ સ્વાનારા દાસ છે
 યેં એ વગેરે ઉદ્ધવજીના વચનોથી સિદ્ધ થાય છે. એ વ-
 ચનો છે તે અંતઃકરણ શુદ્ધ કરે છે ત્યારેં ઠચું શું?
 જે ભગવાનનું આપેલું લે, તે દાસનો ધર્મ છે તેથી એ-
 મ લેવાની આજ્ઞા અર્થથી એટલે વગર હરકતેં સિદ્ધ
 થાય છે. એ રીતેં તમારા ભોગવેલા અમેં ભોગવિં છે
 યેં. એ વચનોમાં અચેતન પદાર્થોનો ભોગ કહ્યો છે,
 ત્યારેં સ્ત્રીયાદિકનો ભોગ કરીં તો દોષ થાય. એ
 વી શંકા ન કરવી. ભગવાનના પાકાદિકમાં એટલે

રસોઈ વગેરેમાં એનો વિનિયોગ થાય તેથી દોષ નથી
 એરીતે સિદ્ધાંતરહસ્ય ગ્રંથમાં કહ્યું છે. તેનો નિશ્ચય
 કયો ત્યારે સિદ્ધાંતરહસ્યના કહેલા પ્રકારે ચિંતા
 થાતી નથી. ત્યારે કઈ રીતે ચિંતા થાય ? તે પ્રકારની
 આજ્ઞા કરતા કહે છે. જે નિવેદિત વસ્તુ થઈ રહ્યા પછી
 આગલ પાછી ધરવા સારુ ઉદ્યમ કરવો, કે નહીં ? અ
 ને કરે તો બહિર્મુશ્વતા થાય અને ન કરે તો સેવા થાય
 નહિં. વલી દુત્રાસ્કરે ઇંદ્રપ્રત્યે કહ્યું છે ॥ શ્લોક ॥
 ત્રૈવર્ગિકાયા સવિઘાતમસ્મત્પતિર્વિધત્તે પુ
 રુષસ્ય શત્રુ ॥ તતોનુમેયો ભગવત્પ્રસાદો,
 યો દુર્લભો કિંચન ગોચરોન્યૈઃ ॥ અર્થ:-હે ઇંદ્ર!
 ધર્મ, અર્થ અને કામ એ ત્રિવર્ગનાં સાધનો તેને અમા
 રા પતિ ભાંગી નાખે છે. તેથી જે ભગવાન વિના બી
 જાને જાણતા નથી તેમને થાય છે અને બીજાઓને
 દુર્લભ છે. એવી ભગવત્કૃપાનું અનુમાન કરવું એ વ
 ચનથી ભગવાનનો કરેલો પ્રતિબંધ પણ યત્ન કર
 વામાં થાયે, અને જો યત્ન ન કરે, તો ભોગ ધરવાની
 જાણશી ઘરમાં હોય નહિં તેથી દુઃખ થાય. એવી

ચિંતા થાય છે. એમ સંવાદને પૂરો કરીને હવે ગ્રંથનું
વ્યાખ્યાન શ્રી ગુંસાંડેજી કરે છે.

॥ મૂલશ્લોક ॥

ચિંતા કાપિ ન કાર્યા, નિવેદિતા
સ્મભિઃ કદાપિ ॥ ભગવાનપિ પુ
ષ્ટિસ્થો, ન કરિષ્યતિ લૌકિકીં
ચ ગતિમ્ ॥ ૧ ॥ ॥ ૬ ॥ ॥

અર્થ:- જેણે નિવેદન કન્યું છે, તેમણે કોઈ વસ્તુને
કોઈ પ્રકારની પણ ચિંતા ન કરવી. કેમકે પુષ્ટિમાં
રહેલો જીવ છે તેથી લૌકિક ગતિ પણ નહિં કરે. હ
વે ભાવાર્થ કહે છે જે કોઈ પ્રકારની ચિંતા ન કરવી,
લૌકિક ચિંતા તો ભગવદીયને ન હોય પણ ભગવાન
ને સારુ પણ ચિંતા ન કરવી. તે ‘કાપિ’ એ પદે ક-
રીને આજ્ઞા કરે છે. એટલે કોઈ રીતની ચિંતા ન ક-
રવી; સિદ્ધાંત રહસ્યની કહેલી રીતેં અને તેનો સા
ર પેદા કરનારી ઉપર કહેલી રીતેં લૌકિક ચિંતા હો
ય નહીં અને વલી પહેલાં કહેલી રીતેં ભગવાનને અ
ર્થે પણ ન કરવી. તેથી ‘કાપિ’ પદ મૂક્યું છે. હવે

ચિંતા ન કરવી. તેના કારણ જાણવાની અપેક્ષામાં
 કહે છે કે જેણે આત્માનું નિવેદન કચ્યું છે, તેણે ચિં-
 તા ન કરવી. અને વલી ભગવાન પણ પુષ્ટિસ્થ છે
 એ બે ચિંતા ન કરવાનાં કારણ છે. અંગીકાર કચ્યો
 છે, તેણે કરીને પોતાના મનથી જ કરશે એવો વિશ્વા-
 સ જરૂર જોયે. તેથી ચિંતા ન કરવી, ત્યાં શંકા
 થાય જે જરૂર વિશ્વાસ જોડે. તે કેમ? ત્યાં કહે
 છે જે બ્રહ્માસ્ત્ર ચાતક ન્યાયે કરીને જરૂર જોયે. કે-
 મ કે જો અવિશ્વાસ થાય તો જેમ હનુમાનજીને બ્ર-
 હ્માસ્ત્રમાં રાક્ષસોએ બાંધ્યા પણ રાવણને અવિશ્વા-
 સ થયો જે આવો મોહોટો જબર વાંદર તે બ્રહ્માસ્ત્રમાં
 બાંધ્યો કેમ રહેશે? એવો અવિશ્વાસ થયો તેથી બ્ર-
 હ્માસ્ત્ર છૂટી ગયું. એટલે બ્રહ્માસ્ત્ર કામ ન આવ્યું, તે
 મજો નિવેદનમાં અવિશ્વાસ હોય, તો નિવેદનનું
 ફલ ન થાય, તેથી નિવેદિત આત્માભિ એ પદે ક-
 રીને સૂચવેલો ચિંતા ન કરવાનો હેતુ એ એક હેતુનું
 વ્યાખ્યાન થયું. હવે બીજા હેતુનું વ્યાખ્યાન કરે-
 છે જે ભગવાનનો પણ એવો નિયમ છે જે જેનો અં-

ગીકાર કન્યો છે, તેનું સ્વામિત્વ માને છે અને ભગવા-
 નનો અંગીકૃતનું પાલન કરવું, એવો નિયમ છે તે ઉપર
 શ્રી ગીતાજીનું વાક્ય. (ગી. અ. ૧ શ્લો. ૨૨) ॥ અ-
 નન્યાશ્ચિંતયંતો માં, યે જનાઃ પર્યુપાસતે ॥ તે
 ષાં નિત્યાભિયુક્તાનાં, યોગક્ષેમં વહામ્યહમ્ ॥
 અર્થ:- જે અનન્ય દૈત્તે ભગવાન વિના જેને બીજું દૃષ્ટ
 નથી તે ચારે તરફથી મહારું ચિંતન કરતા કરતા મ-
 હારા સમીપમાં મહારો આશ્રય કરે છે એવા જે છે તે નિ-
 ત્ય મહારા સન્મુખ પઠાયેં કરીને મહારે વિષે એકાગ્ર
 ચિત્તવાળા છે તેમનો યોગ જે પ્રાપ્તિ અને ક્ષેમ દૈત્તે
 હોય તેની રક્ષા હું ચલાવું છું. ॥ એવચ્ચનેં કરીને આ-
 પેં કહ્યું જે અનન્ય થઈને મને ભજે, અને મારે વિષે જે-
 નું ચિત્ત હોય, તેનો યોગ ક્ષેમ હું ચલાવું છું. એવચ્ચનેં ક-
 રીને નિશ્ચય થાય છે. તેમાં પણ વિશેષ બતાવે છે કે ક-
 દાચિત્ત પરીક્ષા સારુ અથવા પ્રારબ્ધ ભોગવાવવા સારુ
 પ્રભુ નિર્વાહ કરવામાં વિલંબ કરે તો એ પણ ચિંતા
 ન કરવી તે સારુ કદાપિ શબ્દ મૂક્યો છે, કદા અને અ-
 પિ એ બે શબ્દેં કરીને યુક્ત છે એવો ઇતિ શબ્દ તેણે ક-

રીને ચિંતા ન કરવી, ઉપર કહેલા બે પ્રકારમાંથી કો
 ઈ પ્રકાર થાય તો પણ ચિંતા ન કરવી તેમાં એજ બે હે
 તુ છે જે એકતો નિવેદિતાત્મા છે અને બીજો હેતુ એ જે
 ભગવાન્ પુષ્ટિસ્થ છે તે બતાવવા સારુ છેલું ઇતિ પદ
 મૂક્યું છે ઇતિ શબ્દ સહિત પાઠ કરે તો ઉપગીતી છંદ
 થાય છે. વૃત્તરત્નાકરમાં એનું લક્ષણ કહ્યું છે અને
 જ્યારે ઇતિ પદ વિના પાઠ કરે ત્યારે વૃત્તગંધી ચૂર્ણિ
 કા છે એમ જાણવું, છંદ ન જાણવો ત્યારે એનો હેતુ
 અર્થમાં કહ્યો છે તેજ, ત્યાં શંકા થાય જે એવાત
 સ્વરી છે જે જીવમાં પોતાના આજ્ઞાકારિ પણું ભગવા
 ન જોડીને અને જોડાં તે પૂરું કરે છે જેમ ઉપર ગીતા
 જીમાં કહ્યું છે જે જે મને અનન્ય થઈને ભજે, તેનો યો
 ગક્ષેમ હું ચલાવું છું. તેમ ભગવાન પોતાને અર્થે અ-
 થવા જીવને અર્થે નિર્વાહ કરશે પણ હલકા અધિ
 કારીમાં એમ નિર્વાહ કરશે કે નહિં? એવી ચિંતા થા
 યેજ એવી શંકાનું સમાધાન શ્રી આચાર્યજી કરે
 છે એવાત વિચારીને પ્રકાશમાં એ શ્લોકના ઉત્ત
 રાર્ઘવનું અવતરણ કરે છે એટલે એની વાંત શંકા-

રૂપેં કરીને ચલાવેછે જે લોકની પેઠેં કોઈ વરવત
 કુટુંબમાં આસક્તિ હોય તો પોતાની પળ લૌકિક ગ
 તિ કોઈ વરવત પ્રભુ કરે, 'સ્વસ્યાપિ' એળેં કરીને
 ભગવાન પળ લૌકિક માલકની પેઠેં કરે, જેમ લૌકિ
 કના પ્રભુ જે રાજાદિક છે તે પોતાના સેવકનું પોતા
 ના કામમાં મન નહોય અને એના પોતાના ઘરના કા
 મમાં મન હોય ત્યારેં એમ જાણે છે જે જોયેં એમ એ
 નું થાઓ. તેમ ભગવાન પળ કોઈ વરવત એમ કરે,
 તો શું કરવું? તેનું વ્યાખ્યાન કરેછે કે જીવ પુષ્ટિ-
 માં આવ્યો છે તેથી લૌકિકની પેઠેં નહિં કરે, કેમ
 કે પોતાના પળાથી જ તેમનો અંગીકાર કન્યો છે
 એવો એ જીવ છે એટલે પુષ્ટિ માર્ગનો છે. પુષ્ટિ સ્થિત
 એટલે ભક્તિના કારણરૂપી અનુગ્રહ વાળો છે એટલે
 જેની ઉપર અનુગ્રહ થયો છે એવો એ જીવ છે તેથી મ
 ર્યાદા માર્ગનાં વૈરાગ્યાદિ એમાં ન હોય, તો પળ લૌ-
 કિક ગતિ નહિં થાય તેથી શ્રી મહા પ્રભુજી એ એમ-
 જ નિવેદન કરાવ્યું છે. તેથી એની પોતાના સંબંધી
 માં આસક્તિ હોય તો પળ લૌકિક ગતિ નહિં કરે.

જેમ નારદ ઋષિનાં વચન સત્ય કરવા સારુ નલકુ
 બર અને મણિગ્રીવ ઉપર અનુગ્રહ કય્યો એવાત શ્રી
 મદ્ભાગવતના દશમસ્કંધના બીજા અધ્યાયમાં ક
 હિ છે. (ભા. દ. અ. ૨ શ્લો. ૩૧) સ્વયં સમુત્તીર્ય
 સુદુસ્તરં દ્યુમન્, ભવાર્ણવં ભીમમદ્ભ્રસો-
 દ્વદાઃ ॥ ભવત્પદાંભોરુહનાવમત્રતે, નિધા-
 ય યાતાઃ સદનુગ્રહો ભવાન્ ॥ અર્થઃ - સત્પુરુ
 ષો પોતેં તો સારી રીતેં જન્મરૂપી ભયાનક સમુદ્રને
 ઉતરીને નિર્મલ સ્નેહવાલા છે તેથી ભગવાનના ચર
 ણારવિંદરૂપી નાવ આંહિં રાखીને ગયા કેમ કે. ?
 આપ સદનુગ્રહ છો. ભગવાનને ગમતો એવો જે ભક્તિ
 માર્ગ તેના ચલાવનારા શ્રી આચાર્યજી છે તેમના અનુ
 ગ્રહ વાલામાં ભગવાનનો અનુગ્રહ સિદ્ધ છે કેમ કે
 પોતાના જાણીને અંગીકાર કય્યો છે તેથી લૌકિક ગ
 તિ નહિં કરે. જેમ વૃત્રાસુરેં કહ્યું છે જ. (ભા. ષ. અ.
 શ્લો. ૭) મમોત્તમશ્લોકજનેષુ સર્વ્યં, સંસાર
 રચક્રે ભ્રમતઃ સ્વકર્મભિઃ ॥ ત્વન્માયયાત્મા
 ત્મજદારગેહેષ્વાસક્તચિત્તસ્ય નનાથભૂયા

त॥ अर्थ:-उत्तमश्लोक जे भगवान तेमना जंनमां
 महारुं सरवा पणुं एटले शरीर, दीकरा, अने स्त्री ते-
 मां आसक्त थयेलुं छे चित्त जेनुं एवो जे हुं ते कर्म करी
 ने संसारचक्रमां भ्रमण करनारो छुं तेने उपर लखेलुं
 सरव्य थओ अने भगवानने ते कहे छे के तमारी मा
 यार्थी आसक्त चित्त जेनुं थयेलुं छे एवो जे हुं तेने उपर
 लखेलुं सरव्य थओ ॥ ए रीते महारे कर्म करीने
 संसारचक्रमां भ्रम्यो ए न्याये करीने प्रारब्ध एनुं
 कारण छे त्यारे पोताना प्रारब्धने विचारिने चिंतान
 करवी एम न जाणवुं जे भगवान उदासीन थया छे. ए
 रीते जेम वित्तजामा न करवुं तेम तनुजामां पण न क
 रवुं. शरीरनुं सौ कार्य न होय तोय चिंता न करवी.
 एटले पहेलां कहेली रीते पइशानी सेवा करवी. तेमां
 चिंता न करवी. तेज रीते शरीरनी सेवामां पण चिंता
 न करवी. केम के लौकिक रीत भगवान नहिं करे, त्यां
 मूलमां चकार छे तेनो अन्वय क्रियानी साथें थाय छे.
 ए च वे अर्थमां छे एक अवधारणमां बीजो समुच्चय
 मां एटले लौकिक गति नहिं करे तेम वैदिक गति पण

નહિં કરે. જેમ મર્યાદા માર્ગમાં અક્ષરની પ્રાપ્તિ સારુ
 સાધનની ગરજ રહેછે તેમ પ્રભુ નહિં કરે અને લૌકિ-
 કની પૈઠે પળ નહિં કરે, એ સમુચ્ચયનો અર્થ છે અને
 અવંધારણમાં સપ્તમી વિભક્તિ લાગેછે એટલે લૌકિ-
 કગતિ કાહિં પળ નહિં કરે. જેમ ચાક્રાયણ હતો તેને
 આપત્તિ આવી તે વરવત બીજાના રવાધેલા કલ્માષા
 દિ અન્નનું ભક્ષણ કચ્યું તે વેદમાં સંભલાયછે એરીતે
 ભક્તિમાર્ગવાલામાં એવું કાહિં સંભલાતું નથી જેમ શ્રી
 ગીતાજીના યોગક્ષેમ વહન વાક્યમાં કહ્યું છે. તે પ્રમા-
 ãે અનન્ય થઈને મહારું ચિંતન કરે અને સેવા પળ મારી
 કરે તેનો યોગ ક્ષેમ હું કરું છું એવચનમાં કહ્યા પ્રમાણે.
 પળ ચિંતા ન કરવી “સર્વત્રાનુમિતિ” એ વ્યાસ સૂત્રમાં
 એ વાત જણાય છે હવે આથી આગલ આમાં એક દોષ
 ઉત્પન્ન થાય છે એવી આશંકા પોતે કરેછે એવું શ્રી ગુ-
 સાર્દજી મનમાં લઈને આગલની વાત ચલાવેછે જે એમ
 જ્યારે થશે, ત્યારે સુશીથી વ્યવહાર થશે એટલે જેને
 જેમ જોયે તેમ ચાલશે અને એવો વ્યવહાર થાય તો
 બહિર્મુશ્વતા થાય એ શંકાનું શ્રી ગુસાર્દજીનું ભરવું

તેનું વ્યારવ્યાન શ્રી પુરુષોત્તમજી કરે છે જે કુટુંબમાં
આસક્તિ થઈ ત્યારે પણ જો ભગવાન નિર્વીહ ચલાવશે
એમ જાણી ભોગ ધરવા સારુ કૃદાજ ન કરવો એવા
વિચારે કરીને સ્વચ્છંદ વ્યવહાર પ્રાપ્તિ થશે. ત્યારે ત
રેહ તરેહનું બહિર્મુખ પણું થશે એવું સંકટ આવી પડે,
ત્યાં કેમ કરવું? તે આજ્ઞા કરે છે.

॥ મૂળ શ્લોક ॥

નિવેદનં તુ સ્મર્ત્તવ્યં, સર્વથા તાદૃ
શૌર્જનેઃ ॥ સર્વેશ્વરશ્ચ સર્વાત્મા,
નિજેચ્છાતઃ કરિષ્યતિ ॥ ૨ ॥

અર્થ:- સર્વથા તાદૃશૌ એ પદની રીતે આત્માદિકનું નિ
વેદન કચ્યું છે તેથી ભગવત્સેવાદિકમાં તત્પર તેમની
સાથે (જેને આગ્રંથનો ઉપદેશ થાય છે) તેને નિવેદનનું
તો સ્મરણ કરવું જોડ્યેં અને સર્વથા એ પદની રીતે નિ
વેદનનું સ્મરણ જરૂર કરવું જોડ્યેં અને સર્વદા એ પાઠ
ની રીતે બધી વચ્ચે નિવેદનનું સ્મરણ કરવું જોડ્યેં
અને નિવેદનં ચ એ પાઠની રીતે નિવેદનનું પણ સ્મરણ ક
રવું જોડ્યેં કેમ કે સર્વના ઈશ્વર અને સર્વના આત્મા એ

વા ભગવાન છે તે પોતાની અથવા પોતાનાઓની ઇચ્છા
 થી કરશે ॥૨॥ જ્યારે આસક્તિ હોય, ત્યારે પણ નિવેદ
 નનું સ્મરણ કરવું એટલે પછી બહિર્મુખતા નહિં થાય?
 કેમ કે સર્વદા ભગવાનની સ્મૃતિ રહિ આવશે અને
 અહંકાર મટી જાશે. હવે નિવેદનનું સ્મરણ કરવું ક
 હું છે તેનો અભિપ્રાય આપ શ્રી ગુસાંઈજી આજ્ઞા કરે
 છે જે સદા સર્વત્ર બધા કામમાં ભગવાનનું છે એવું સ્મ
 રણ રહેશે ત્યારે બહિર્મુખતા નહિં થાય. તુ શબ્દ મૂ-
 ક્યો છે તે એટલા સારુ મૂક્યો છે કે વિત્તજા તથા ત
 નુજા સેવાની ચિંતા ન કરવી. પણ નિવેદનનું તો સ્મ
 રણ કરવું, એ વ્યાખ્યાન ઉપર શ્રી પુરુષોત્તમજી
 આજ્ઞા કરે છે જે આત્મનિવેદન છે તે સેવાનો અ
 ધિકાર થાવા સારુ ત્યારે એ સંસ્કાર ઠયો એવો ભ
 ગવાનનો અભિપ્રાય છે એવા ત પહેલાં ઠેરાવી છે.
 ત્યારે સર્વદા એણે સેવા કરવી જ તેથી જો આત્મ
 નિવેદન કય્યા પછી સેવા કરતા હોય ત્યારે બધા
 અંશમાં જડ અને ચેતન બધું ભગવાનનું છે. એવું
 યાદ રહે, ત્યારે બહિર્મુખતા ન થાય, આહિં તુ

શબ્દેં કરીને નિવેદનનું સ્મરણ પણ પ્રાપ્ત થાય છે. પછે
 નિવેદનના સ્મરણ એકલાની જરૂરીયાત બતાવી છે. એ
 મ કેહે ત્યાં કહે છે જે પહેલા થી કહ્યું છે જે બધી વસ્ત
 સેવામાં પણ નિવેદનનું સ્મરણ કરવું. પણ જો સેવાની
 અશક્તિ હોય, તો સેવા ક્યાંથી થાય? તો પણ નિવેદ
 નનું સ્મરણ તો કરવું પણ તેની કાંઈ જરૂર નથી, એ જા
 નવા સારુ તુ પદ નથી મૂક્યું, પણ નિવેદનના સ્મરણ
 ને અનુકલ્પતા બતાવે છે. એટલે ગોળતા બતાવે છે. એ
 ટલે સેવા કરવામાં પણ નિવેદનનું સ્મરણ રાખવું. અ
 ને સેવા નબને તોય પણ નિવેદનનું તો સ્મરણ રાખવું.
 તેથી પહેલાના વાક્યમાં દોષ નથી. હવે પહેલાં કહ્યું તે
 દૃઢ કરવા સારુ “નિવેદનં ચ સ્મર્તવ્યં” એવો પાઠ છે
 ત્યાં કહે છે જે ચકાર છે તેથી નિવેદનનું પણ સ્મરણ
 કરવું, એટલે સેવા પણ કરવી, અને નિવેદનનું સ્મર
 ણ પણ કરવું. હવે સર્વથા પદનું વ્યાખ્યાન કરે છે. સ
 ર્વથા એટલે જરૂર કરવું, એવી આવશ્યકતા બોધન કરે છે
 અથવા બીજો અર્થ એ જે સર્વ પ્રકારથી તાદૃશ એટલે બ
 ધી રીતિથી તેવા એટલે નિવેદિત આત્મા પળાઈ કરીને

સેવા કરનારા હોય, તેમની સાથે સ્મરણ કરવું સેવા
 ની અશક્તિ હોય ત્યારે નિવેદનના સ્મરણને આવ-
 શ્યકતા થઈ, તેથી નિવેદનના સ્મરણને અનુકલ્પ
 તાં થઈ, એટલે નિવેદનનું સ્મરણ અનુકલ્પતાથી અ-
 વશ્ય કરવું, તેથી સર્વથા આ બીજા પ્રકારમાં લગા-
 ડ્યું, આ પક્ષમાં તો સર્વથા તાદૃશી એ એક પદ થયું.
 એટલે સર્વ પ્રકારથી તેવા એટલે નિવેદન પાળાઈ કરી
 ને તત્પર હોય એટલે ભગવત્પર હોય, તેમની સાથે નિવેદ-
 નનું સ્મરણ કરવું. એ રીતે સંગદોષનું નિવારણ કચ્યું,
 વલી ભગવાનમાં તત્પર હોય તેમની સાથે નિવેદનનું
 સ્મરણ કરવું. અને એતાદૃશ પાસે એવાત ગોપન કર-
 વી, એટલે છૂપી રાખવી. એવાત પળ સૂચન કરી, એ
 મશ્રી આચાર્યજીએ આજ્ઞા કરી છે. એમ શ્રી ગુસાંઈ
 જી આજ્ઞા કરે છે. હવે બીજા પાઠનું વ્યાખ્યાન કરે છે
 સર્વદા તાદૃશી તેમાં અર્થ એજેક્ષણ એક પળ વચમાં
 જાવા દેવી નહિં એમ ન થાય તો આસુરાવેશ થશે તે
 વાતનો રુલાસો શ્રી પુરુષોત્તમજી કરે છે જે તે વચ
 ત આસુરાવેશ થયો કેમ જણાય? એવું પૂછે ત્યાં કહે

છે જે અહંકારને પેદા કરનારો આસુરાવેશ છે. હવે નિવેદનના સ્મરણમાં બે અર્થ કહ્યા, સર્વદા ભગવદીયપણાનું અનુસંધાન અને ઉત્તમ ભગવદીયના સંગે કરીને દુઃસંગનું વર્જન અને દોષવાલા આગલ ગોપ નાં દૃષ્ટે છૂપું રાખવું, એ ત્રણ વાત કહી તે સર્વદા કન્યાથી પાંચ દોષ ન થાય, આથી આગલ પ્રારબ્ધ કરીને બહુ દુઃખ થાય, ત્યારે પહેલા કહેલા ત્રણમાંથી હરેક નબને અને પ્રભુની સાનુભાવતા હોય, ત્યારે પ્રાર્થના કરવી કે નહિં, એવી ચિંતા થાય, તેમાં બીજો ઉપાય, શ્રી આચાર્યજી આજ્ઞા કરે છે. એવા આશયથી શ્રી ગુસાંઈજી ઉત્તરાર્દનું અવતરણ કરે છે. કે કોઈ વસ્તુ લૌકિક વા અલૌકિક કાર્ય સિદ્ધ ન થાય, ત્યારે પ્રાર્થના કરવી કે નહિં ? ત્યાં કહે છે, જે સર્વેશ્વર છે અને સર્વાત્મા છે તે પોતાની ઇચ્છાથી બંધું કરશે. તેથી લૌકિકમાં અથવા અલૌકિકમાં કરવી નહિં, કેમકે ઉપર કહ્યા પ્રમાણે પ્રભુ સર્વના ઈશ્વર છે, અને સર્વના આત્મા છે, તેથી પોતાની ઇચ્છાથી બંધું કરશે. તેથી લૌકિકમાં અથવા અલૌ

किकमां करवी नहिं केम के उपर कह्या प्रमाणे प्रभु
 सर्वना ईश्वर छे अने सर्वना आत्मा छे तेथी पोता-
 नी इच्छाथी करशे वास्ते प्रार्थना नकरवी. हवे ए
 अर्थ खुल्लो छे वास्ते ए विषे श्री पुरुषोत्तमजी ल
 खता नथी. हवे प्रकाशमां श्री गुंसाईजी आज्ञा करे
 छे. सर्वना ईश्वर अने सर्वना आत्मा छे एटले निवेद
 न कयुं, तेना ईश्वर तथा तेना आत्मा छे. जेम दृष्टांत
 के बद्धा ब्राह्मणो जमाडो, एटले निमंत्रण कीधेला
 होय, तेने जमाडो एम थाय छे तेम आहिं पण निवे
 दितनुं प्रकरण छे, तेथी सर्व शब्द निवेदित आत्मा
 ने लागे छे, आ पक्षमां सर्व शब्द नो वृत्तिसंकोच कर
 वो पड्यो, एटले सर्व शब्द बधाने लागे छे तेने बदले सं
 कोच करीने निवेदितनेज लगाडवो पड्यो एही मन
 मां अरु निलईने श्री गुंसाईजी बीजो पक्ष आज्ञा
 करे छे. एटले आ पक्ष एटलोज थयो छे जे सर्व पदे
 करीने निवेदित लेवाय छे. निवेदित आत्माना ईश्वर
 अने निवेदितना आत्मा छे एम लेवाय छे. तेणें करी
 ने शुं थयुं जे जेम सेवको सर्व प्रकारें शरण आव्या

છે. તેમ પ્રભુએ પણ તેમને વિષે સ્વામી પણું અંગીકાર
 કચું છે. તથા પોતાના પણું માન્યું છે તેથી એમનું સારુ
 થવામાં માગવાની જરૂર નથી. આ પક્ષમાં સર્વ શબ્દ
 નો સંકોચ કરવો પડ્યો છે, એવી અરુચિયેં કરીને ઉ
 પર કહ્યા પ્રમાણે બીજો પક્ષ શ્રી ગુસાંડીજી આજ્ઞા ક
 રે છે જે સર્વના ઈશ્વર એટલે કાલાદિકના પણ ઈશ્વર
 છે અને બધાના આત્મા છે. તેથી કાલનો કરેલો પ્રતિ
 બંધ ક્યારેં થાય? જ્યારેં ભગવાનની ઇચ્છા હોય, ત્યારે
 જ થાય. કેમ કે કાલના પણ ઈશ્વર છે એ બતાવવા સા
 રુ સર્વ પદ મેલ્યું છે. તેથી કાલ પણ એમની ઇચ્છા વિ
 ના કાઠિં કરી શકતો નથી. અને પ્રાર્થના કરે તોય પ
 ણ પોતાનું વિચારેલું જ ભગવાન કરશે, તેથી માગવું
 એ વૃથા છે. આ પક્ષમાં તો ભગવાનનું કૃપાલુ પણું
 છુપ્યા જેવું થાય છે. એવી આ શંકા થાય? ત્યાં કહે
 છે જે મહારા છે એમ જાણીને ભગવાને પોતે અંગીકાર
 કચ્યો છે, તે, નિજ, તેમની ઇચ્છાથી પોતાના મનથી જ
 એમને જોતું હોય, તે પ્રભુ કરશે પરંતુ ઇચ્છામાં અધિ
 કૃત પણું જોડે, એટલે વિકાર વિનાની ઇચ્છા જોડે

એં. ત્યારેજ ભક્તની ઇચ્છાથી પ્રભુ કરે. એમ બતાવવા
 સારુ અવ્યય પ્રત્યય છે એટલે નિજેચ્છાતઃ હવે વિ
 કૃત પણું એટલે પ્રકૃતિના ગુણના ક્ષોભથી કરેલું
 હોય, એટલે લૌકિક ઇચ્છા થાય અને લૌકિક ઇ
 ચ્છા થાય તે વિકૃત પણું તેથી વિલક્ષણ તે અવિ
 કૃત કેહેવાય. ત્યારેજ જઘન્ય એટલે હલકા અ
 ધિકારી હોય તે વિકૃત ઇચ્છા કરે તેથી પહેલા પક્ષ
 પ્રમાણે વ્યારવ્યાન, જઘન્ય અધિકારી સારુ કચું
 છે. અને ઉત્તમ અધિકારીની ઇચ્છા અવિકૃત છે તે
 થી ઉત્તમ અધિકારીની ઇચ્છા અનુસાર કરશે એ
 બીજા પક્ષ પ્રમાણે છે તેથી બેહુ પક્ષ છે તે ઉચિત જ છે
 તેથી હલકા અધિકારીમાં ભગવાન પોતાની ઇચ્છા
 પ્રમાણે કરે છે અને ઉત્તમ અધિકારીમાં ભગવાન
 તેમની એટલે ભગવદીયની ઇચ્છા પ્રમાણે કરે છે એ
 વાત ઉપર કહ્યા પ્રમાણે ઉચિત જ છે અને પ્રાર્થના તો
 ભગવાન, સર્વના હૃદયની વાત ન જાણતા હોય અથ
 વા ઉદાસીન હોય એટલે કહ્યા વિના ન કરે એમ હોય
 તો કરવી. પણ આહિં તો ભગવાન જાણતા નથી

અથવા ઉદાસીન છે એટલે ભગવાનને ચીવટ નથી
 એમ નથી કેમકે ધોતાના છે તેના ઈશ્વર છે અથવા સ
 વર્વ પદે કરીને કાલાદિક લડીયે તો એ પણ બધું જાણે છે
 કેમકે બધાને હુકુમમાં રાખનારા છે અને જાણ્યા વિ
 ના હુકુમમાં રાખવું, સંભવતું નથી, તેથી બધાની વાત
 જાણે છે. પણ વલી એવી શંકા થાયે જે જાણે છે પણ ચી
 વટ નહિં રાખતા હોય ? ત્યાં કહે છે જે સર્વના આત્મા
 છે અને આત્મા ઠેગ્યા, તેથી પોતાનું કામ પોતે જ
 કરશે, અને વલી પોતાના આત્મા છે એટલે પોતે જ
 છે તેથી પોતાની વિનતિ પોતે કરાય નહિં એમ છતાં
 પણ પોતાની ઉપેક્ષા કરે એટલે ચાહે તેમ થાઓ તેમ
 કરે તે પોતાનાં અથવા ભક્તનાં કાર્ય સારુ કરે છે એમ
 દેખાય છે તે કઈ રીતે ? એમ કહે ત્યાં કહે છે જે જીવને
 આસક્તિ બહુ થાય, અથવા અહંકાર થાય, અથવા
 કોઈ માર્ગથી વિરુદ્ધ ચાલે ત્યારે તે માર્ગ સ્થાપન ક
 રવા સારુ પ્રભુ શાપ દેવરાવે છે જેમકે દૃષ્ટાંત, નલકુ
 બર અને મણિગ્રીવને બહુ આસક્તિ થઈ અને નારદ
 જી આવ્યાં તેમની પણ લજ્જા ન રાખી ત્યાં નારદજી

દ્વારા શાપ દેવરાવ્યો અને ચિત્રકેતુને અહંકાર બહુ
 થયો તેથી તેમને પાર્વતીજી દ્વારા શાપ દેવરાવ્યો,
 અને ઇન્દ્રદ્યુમ્નરાજા અગસ્ત્ય ઋષિ આવ્યો ત્યારે
 ઊઠી ઊભા ન થયા તેમને એ ઋષિ દ્વારા શાપ દેવરા
 વ્યો તે માર્ગ સ્થાપન અર્થે એરીતેં એટલા કારણ
 સારુ ભગવાન્ એમ કરે છે નહિં તો ભગવાન્ એમ ક
 રે નહિં. તેથી ભગવાન્ પોતાના કામ સારું વિલંબ
 થાવા દે અને જીવ પોતેં બીજી રીતેં માગે, ત્યારેં ભગ
 વાનના કામમાં હરકત થાય તેથી ઊલટો અપરાધ
 વાલો થાય અને એનું જ સારુ થવા સારુ ભગવાન વા
 ર લગાડતા હોય અને આ માર્ગીને પોતાનું કામ બગા
 ડે એમ થાય તેથી પ્રાર્થના ન કરવી માટે વિવેક અ
 ને ધૈર્યનું રક્ષણ પોતાની શક્તિ પ્રમાણે કરવું તેથી
 “વિવેક ધૈર્યાશ્રય” ગ્રંથમાં કહ્યું છે જે સ્વામીના અ
 ભિપ્રાયમાં સંદેહ છે તેથી માગવું નહિં. વલી શંકા
 કરે છે જે પહેલાના કહેલાનો વિચાર કરીયે ત્યારેં
 લૌકિક અને અલૌકિક સેવાના નિર્વાહ સારુ સા
 મગ્રી બાબતની ચિંતા નહિં થાય તો પણ કહી જે રીત

તે રીતે પોતાના ધર્મની હાનિ બાબતની ચિંતા તો થાય
જ તે ચિંતા મટવા સારુ આગલ વચન શ્રી આચાર્ય
જી કહે છે એમ વિચારીને ત્રીજા શ્લોકનું શ્રી ગુણ
ઈજી વ્યાખ્યાન કરે છે.

॥ મૂળશ્લોક ॥

સર્વેષાં પ્રભુસંબંધો, ન પ્રત્યેક
મિતિસ્થિતિઃ ॥ અતોન્ય વિનિ
યોગેપિ, ચિંતાકાસ્વસ્ય સોપિ
ચેત્ ॥ ૩ ॥ ॥ ૬ ॥ ॥

અર્થ:- જેટલી જળસો સમર્પી છે એ બધી જળસો
ને પ્રભુનો સાક્ષાત્ સંબંધ છે પણ કયી બધી જળ-
સોનો સમર્પનારો એક પુરુષ તેની સાથેજ મુખ્ય સં-
બંધ છે એમ નથી તે જળસો ચેતન અને અચેતન એક
બીજાના કામમાં આવે ત્યારે પોતાને શી ચિંતા ॥ ૩ ॥
ભગવાનને દેહાદિકનું સમર્પણ કર્યું અને તેનો સ્ત્રી
પુત્રાદિકના કામમાં વિનિયોગ થાયે તેવારે ચિંતા
તો થાયજ એવો સંદેહ ઉત્પન્ન થાય ત્યાં કહે છે કે
બધ્ધાને ભગવાનનો સંબંધ સરસ્વો થયો છે એટલે

જેવો આપણને પ્રભુનો સંબંધ થયો છે તેવો જ સ્ત્રી પુત્રા
 દિકને પણ થયો છે તેથી ભગવાન સહુના પતિ છે મા
 તે સ્ત્રી પુત્રાદિકનું કામ આપણે કરવામાં તેમજ તેમ
 ને આપણું કામ કરવામાં દોષ નથી. કેમ કે એ બધું
 ભગવાનનું જ છે. હવે એ સમર્પણ કરવામાં જે જણ સો
 નું સમર્પણ કરવું હોય તે જણ સો તથા બીજો સમર્પ
 ã કરનાર અને ત્રીજો જેને સમર્પણ કરવું હોય તે
 એ ત્રણે વસ્તુ જોડ્યે તેથી સમર્પણમાં પોતે કર્તા
 પણાયે કરીને રહ્યો છે ત્યારે બીજી સમર્પવાની જ
 ã સોમાં કર્તા મુખ્ય ત્યારે અચેતન જે દેહાદિક
 તેનો સદા ભગવાનમાં વિનિયોગ કરવો તેમાં શરી
 રાદિક મુખ્ય છે ત્યારે જો સેવા ન કરે તો સ્વધર્મ
 ની હાનિ થાય એ શંકાનો આશય છે તેના ઉત્તર
 માં કહે છે જે પોતાના આત્મા સહિત જેટલાઓનું
 નિવેદન કર્યું છે તેમની સાથે પોતાનો પણ અંગી
 કાર છે ત્યારે તેમને પણ પ્રભુનો સંબંધ થયો છે.
 ત્યારે એમને વિષે આપણો ઉપયોગ થાય તેમાં શી
 ચિંતા છે? અર્થાત્ કાંઈ પણ ચિંતા નથી એ અર્થ

स्पष्ट छे समर्पण करती वखतें जो पण कर्तानुं महो-
 टा पणु छे तो पण समर्पण करी चूक्या पछी बध्युं
 सरखुंज छे जेम अचेतन जे वस्त्रादिक छे ते प्रभुने
 अंगीकार करवाना होय तेनो परस्पर विनियोग था
 य तेमां शी चिंता? जेम पीछवाई महोटी होय अने
 ते सिंघासन वस्त्रने वींटली होय तो पण तेने दोष न-
 थी तेनुं कारण ए जे सिंघासन पण प्रभुनुं छे बी-
 जुं दृष्टांत एके भगवानने भोग धरवानो पात्र होय
 ते भगवानने आरोगवानी सामग्री उपर ढाक्युं हो
 य तेमां दोष नहीं केमके सामग्री भगवाननी छे ते
 ना काममां आव्युं तेथी अन्य विनियोगरूपी दोष
 थतो नहीं तेमज चेतन वाला शरीरो जे बधाय भग-
 वानना छे ते परस्पर काम आवे तेमां चिंता नहीं के
 मके भगवानना काममां आववा पणुं बधाने सर-
 खुं छे तेम अहीं पण बध्या भगवानना अनुचर छे
 ते भगवानने काम आवे अने एक बीजाने पण का
 म आवे तेमां चिंता नहीं केमके पोताना पणानुं
 जे अभिमान छे तेनो त्याग करी भगवाननुं छे एम

જાણે તેથી ચિંતા ન થાય અને નિવેદન કરીને બધ્ધા
 ને ભગવદીય પણું સરસ્વું થયું એટલે ભગવાન બ
 ધ્ધાનાં માલેક સરસ્વાં છે પણ સ્ત્રી પુત્રાદિક માં-
 થીં કોઈનું ચિત્ત સેવામાં લાગતું ન હોય કોઈ એક
 નું થોડું લાગતું હોય કોઈ એકનું વિશેષ લાગતું
 હોય ત્યારે જેનું મન સેવામાં ન લાગતું હોય અને જે
 નું થોડું લાગતું હોય તેને એમ મનમાં કાં ન આવે
 જે મહારો અંગીકાર થયો હસે કે નહીં એવી ચિંતા
 થાયજ ત્યારે એ ચિંતા કેમ નિવૃત્ત થાય એવી શં
 કામાં કહે છે. જે સ્થિતિ પદે કરીને શ્રી આચાર્ય
 જીયેં આજ્ઞા કરી છે તેનો અર્થ શ્રી ગુસાંઈ જી કરે
 છે જે નિવેદન કચ્ચાર્થી બધ્ધાનો સરસ્વો અંગીકાર
 થાય છે એવી ભક્તિ માર્ગની નિર્દોષ મર્યાદા છે અને
 જ્યારે સરસ્વો અંગીકાર થયો ત્યારે ચિંતા થાયજ
 તાંહાં કહે છે જે નિવેદનની એવી મર્યાદા છે જે સરસ્વો
 બધ્ધાનો અંગીકાર થયો છે એ સ્વરૂં પણ જેનું મન સે
 વામાં વિશેષ લાગે છે તેની ઉપર અનુગ્રહ વિશેષ છે
 તેથી તે પુષ્ટિ રૂપી કારણ છે એમ મનમાં જાણીને

ચિંતા ન કરવી તે ઉપર શ્રીમદ્ભાગવતનો સ્કંધ (૩)
 અધ્યાય (૧૫) માંનો શ્લોક કહે છે ॥ શ્લોક ॥ ॥
 મંદારકુંદકુરબોત્પલચંપકાર્ણપુન્નાગનાગબ-
 કુલાંબુજપારિજાતાઃ ॥ ગંધેઽર્ચિતેતુલસિકા
 ભરણેન તસ્યાયસ્મિંસ્તપઃસુમનસોબહુમાન
 યંતિ ॥ ॥ અર્થઃ- ફૂલો તો આપ શ્રીકંઠમાં ધા-
 રણ કરેછે તેમની સુગંધ પળ ફૂલ પળાયેં કરીને
 શ્રેષ્ઠ છે પળ તુલસી તો પાન છે તેની સુગંધનુ ભગ-
 વાન આગ્રાણ કરેછે તેથી ઉપર લખેલા ફૂલો તુ-
 લસીને બહુમાન આપેછે એ ન્યાયેં કરીને રુસી થ
 વું તેથી સુરવેં કરીને ચિંતાની નિવૃત્તિ થાય છે અને
 વલી લૌકિક દૃષ્ટાંતથી કહેછે. જે રાજાઓ છે તે
 રાણીઓ પરણે છે તેથી તેમને રાણી પળું તો સરખું
 જ છે પળ રાજા જે રાણીના ઉપર વધારે રુસી થાય
 છે તે માનેતી થાય છે અને જે ઉપર રુસી નથી થા
 તો તે અળ માનેતી થાય છે પળ માનેતી અને અળ
 માનેતીનું રાણી પળું સરખું છે પળ માન અપમાન
 નું કારણ તો રાજાની પ્રસન્નતા અને અપ્રસન્નતા

છે. તેમ નિવેદન જે છે તે કાંઈ પ્રસન્નતા સારુ નથી
 પણ અધિકાર થવા સારુ છે. તેથી અધિકાર રૂપ છે
 એટલે ભગવત્સેવક થવામાં અધિકાર રૂપ છે. પણ
 કોઈ ઠેકાણે વિશેષતા દેખાય છે તો પણ નિવેદનથી
 થયેલો ભગવત્સંબંધ તે કઈ જતો રહેતો નથી તે-
 થી ચિંતા ન કરવી. હવે અહીં વાક્ય બે છે તેમાં એ
 ક તો “ સર્વેષાં પ્રભુસંબંધો ન પ્રત્યેકં ” એટલે બધા
 ને પ્રભુનો સંબંધ સરખો જ છે પણ જીવને મુખ્યતા
 યેં કરીને અને દેહાદિકને ગોણતા યેં કરીને નથી તે
 થી સ્ત્રી પુત્રાદિક જો સેવામાં ન લાગે તો તેમાં ચિં-
 તા શાની ? એ એક વાક્યની રીતે કહ્યું હવે બીજા વા-
 ક્યની રીતે કહે છે “ અતોન્ય વિનિયોગેપિ ચિંતાકા ”
 એટલે મર્યાદા અંગીકારમાં સરખી જ છે અને પુષ્ટિ
 વિલક્ષણ છે તે માટે જો કોઈનો વિશેષતાથી અંગી-
 કાર થાય તો પણ ચિંતા શાની એ બીજા વાક્યની રીતે
 કહ્યું. હવે “ ચિંતા કા સ્વસ્ય ” એ વચનમાં સ્વસ્ય એ
 પદ ચેતનને બતાવનારું છે અને “ સર્વેષાં ” એ વા-
 ક્યમાં પણ ચેતન લેવા યુક્ત છે. અચેતન લેવા યુ-

ક્ત નથી. તેથી શ્રી પુરુષોત્તમજી લખેછે કે શ્રીગુ
 સાર્દજી વિચારેછે જે પૂર્વે વ્યાખ્યાન કયું એ અ-
 યુક્ત છે વલી ભગવાનને દેહાદિક સમર્પ્યા તેનો
 સ્ત્રી પુત્રાદિકમાં વિનિયોગ થાય તો તેમાં સ્વંધ
 મની હાનિ તો થાયજ પણ જો બધી વસ્તુ નિવેદિત
 હોય તો તેનો પરસ્પર વિનિયોગ થાય ત્યારે ભક્તિ
 માર્ગને બતાવનારું જે વચન જે બધી જણસો સમર્પિ
 ને પોતાના ઉપયોગમાં લેવી તેથી ચિંતા શાની થા
 ય એ વ્યાખ્યાનમાં અરુચિ લઈને આપ શ્રી ગુસાં
 ર્દજી બીજું વ્યાખ્યાન કરેછે કે સ્ત્રી પુત્રાદિકનો
 અન્ય વિનિયોગ થાય તો એમાં શી ચિંતા? કેમકે
 તેમનો અંગીકાર ભગવાને કયો છે એ સેવા સંબં-
 ધી ચેતન છે તેનો અન્ય વિનિયોગ થાય તો શી
 ચિંતા છે તેમ પોતાનો પણ અન્ય વિનિયોગ થાય તો
 શી ચિંતા. અથવા બીજી રીતે અર્થ કરેછે કે “સ્વ-
 સ્ય” એ પદ છે તે ફરીથી અપિ શબ્દ સાથે બંધા
 ય છે એટલે પુત્રાદિકનો બીજામાં વિનિયોગ થાય
 તો શી ચિંતા અને સ્વ એટલે પોતાનો પણ અન્ય

विनियोग थाय तो शी चिंता “स्वस्य” अहिंआंसु
 धी पदनो समुदाय छे तेनो पहेला वाक्यमां संबंध
 थयो त्यारें “ सोपिचेत् ” बाकी रह्युं तेमां सह अपि
 अने चेत् ए ऋण पद छे तेनो संबंध करवा सारुं स
 ह जे छे ते अपि शब्द साथें संबंध करेछे एम कही
 ने अर्थनी आज्ञा करीने आगला श्लोकनुं अवरण
 करेछे एटले आगला श्लोकनी वात पैदा करेछे जे
 पुत्रादिक नो तेम पोतानो पण अन्य विनियोग था
 य तो पण चिंता न करवी हवे श्री पुरुषोत्तमजी पो
 तानो एटले केनो तेनो खोलाशो करेछे भगवान् जे
 ने पोतानो अनुभव बतावे ते पोतानो विशेष अं
 गीकार छे एम मानता होय एटले विशेष अनु-
 ग्रह वाला छैयें एम मानता होय तेमने अथवा घ
 रमां जे मुख्य सेवा करवा वालो होय तेने पण शी
 चिंता ते कैमुतिक न्यायने बतावनारुं आगल वच
 न तेणें करीने श्री आचार्यजी बतावे छे.

॥ मूलश्लोक ॥

अज्ञानादथवा ज्ञानात्कृतमा-

ત્મનિવેદનં ॥ યૈઃ કૃષ્ણાસાત્કૃત-
પ્રાણૈ સ્તેષાં કા પરિદેવના ॥ ૪ ॥

અર્થ:- અજ્ઞાન થકી અથવા જ્ઞાનથી જેમણે પોતા
નું નિવેદન કચું છે તેમને ચિંતા નથી તો જેમણે પ્રા
ણ કૃષ્ણને આધીન કચ્યા છે તેમને તો શેનીજ દુઃખ
ના વિલાપ રૂપી પરિદેવના હોય ॥ ૪ ॥ હવે એનું વ્યા
ખ્યાન શ્રીગુસાર્દજી કરે છે જે હીનાધિકારી અને મ-
ધ્યમાધિકારી એમણે ચિંતા ન કરવી તો ઉત્તમ અ
ધિકારીને તો ચિંતા શાનીજ કરવી હોય હવે હીન અ
ધિકારી વિગેરેનું સ્વરૂપ શ્રી પુરુષોત્તમજી આજ્ઞા કરે
છે જે ભગવાન છે તે સર્વ રૂપ પળાયેં એટલે જગત રૂપ
પળાયેં પોતે છે અને જગત તથા માર્ગ ચલાવનારા
અને ઉપદેશ કરનારા ગુરુ આદિ રૂપ પળું ભગવાનને
જ છે તેનું અને બીજું નિરવધિ સચ્ચિદાનંદ રૂપ પળાયેં
કરીને પરમ ફલ રૂપ પળું છે તેનું અને વગર મતલબ
ની ભક્તિયેં કરીને જ પામવા લાયક પળાનું જેને જ્ઞાન
નથી તે હીના અધિકારી ગણાય છે અને “કૃષ્ણાસા
ત્કૃતપ્રાણૈ” એટલે શ્રીકૃષ્ણને આધીન પ્રાણ જે

મળે કન્યા હોય તે ઇત્લે ઘણા વર્ષ થયા જેને ભગ
 વત્ત વિયોગ થયોછે તેથી તેને ઘડી ઘડીમાં તાપ
 ક્લેશ અને આનંદ જે ઢંકાઈ ગયોછે તે દેખાઈ આવે
 તેથી શ્વાસોચ્છાસમાં શ્રીકૃષ્ણજ નિકલ્યા કરેછે તે
 વાત જેમાં નહોય અને કેવલ ઉપલી વાબતનું જ્ઞાન
 હોય તે મધ્યમાધિકારી જાણવો બાકી વ્યાખ્યાન
 સ્પષ્ટ છે ત્યારે શું ઠચું જે પોતાનામાં વિશેષ અનુગ્રહ
 છે એવો જેણે નિશ્ચય કન્યા છે તેને પણ અન્ય વિનિયો
 ગ થાય તેમાં પણ ભગવદ્દેશ્છા કડક કામ સારુ એ
 વી છે એમ જાણવું પણ ચિંતા ન કરવી જેમ પરીક્ષિત
 અને શુકદેવજી એ બે બત્રીશ લક્ષણીયા હતા પણ પ
 રીક્ષિત સંસારમાં રહ્યા તેમાં ભગવદ્દેશ્છા માનવી તે
 થી તેણે એમ જાણવું જે ભગવાનને મહારી પાસે કંઈ
 ક સંસારિક કાર્ય કરાવવા હશે તે કરાવે છે વાસ્તે
 ચિંતા ન કરવી હવે કોઈ સંદેહ કરે જે એમ શું કર-
 વા કરવું ત્યાં કહે છે અન્ય વિનિયોગ ઉપર કહેલી રીત
 પ્રમાણે પોતાના દોષથી નથી થાતો તેથી ચિંતા ન કર
 વી અને વિચારે જે હમારી કંઈ પ્રવૃત્તિ નથી તેથી ભગ

વડ્ડચ્છા માનીને ચિંતા ન કરવી માટે શ્રી ગુસાંડજી
 યેં આજ્ઞા કરી કે કેવલ પ્રભુને આધીન જેમણે પ્રાણ
 કચ્છા છે તેમણે ચિંતાનો વિષય જ નથી તેથી એમણે
 ચિંતા શાની તે માટે કાંઈ એટલે શી ચિંતા એણે કરીને
 કેમુતિક ન્યાયેં કરીને બતાવવા સારુ પદનો સંબંધ બ
 તાવે છે જે અજ્ઞાનથી અથવા જ્ઞાનથી જેણે નિવેદન ક
 ચું તેણે ચિંતા ન કરવી આઠેકાણે આમ ઠરે છે જે એ
 કાદશ સ્કંધમાં સાધુના લક્ષણ કહ્યા છે તેની સમાપ્તિ
 માં નીચે પ્રમાણે શ્લોક છે ॥ શ્લોક ॥ ॥ જ્ઞાત્વા જ્ઞા
 ત્વાથયેવૈમાં, યાવાન્યથ્યાસ્મિયાદૃશઃ ॥ ભજં
 ત્યનન્યભાવેન, તેમે ભક્તતમામતાઃ ॥ અર્થઃ-
 જે ભક્તજનો છે તે મને જાણી જાણીને એટલે જેટલો
 હું છું અને જેવો હું છું એવો જાણીને મને અનન્ય
 ભાવેં ભજે તે મહારો ભક્તતમ છે એજે ભગવાનનું વચ
 ન છે તેમાં હીન અને મધ્યમ અધિકારી પણ જો મને
 અનન્ય ભાવેં કરીને ભજે તો તેને ભક્તોત્તમ પણાયેં ક
 રીને મહોટાઈ કહી છે વલી એકાદશ સ્કંધમાં કહ્યું છે .
 ॥ શ્લોક ॥ ॥ નહ્યંગોપક્રમેધ્વંસો, મધ્ધર્મસ્યોદ્ધ

વાળ્યપિ ॥ મયાવ્યવસિતઃ સમ્યક્ નિર્ગુણત્વા
 દનાંશિષઃ ॥ અર્થઃ - હે અંગ એટલે હે ઉધ્ધવ મહા-
 રો જે ધર્મ છે તેના આરંભમાં અણુમાત્રનો નાશ નથી
 થાતો કેમકે મે એનો સારો નિશ્ચય કર્યો છે અને
 નિર્ગુણ છે એ રીતે બે શ્લોકે કરીને કહે છે કે જે નિ
 ષ્કલ અર્થ એટલે નિષ્કામ થઈને મહારો વિષે જે ક
 ત્વના કરે છે તે બધો ધર્મજ થાય છે એટલે જે મયા
 દિકથી વૃથા પુકારે એવો નિર્થક આચાર એ પણ
 ધર્મ થાય છે એ બે શ્લોક ભગવાને કહ્યા છે તેમાં શ્રીધ
 રે એ શ્લોકોનું વ્યાખ્યાન નીચે પ્રમાણે કર્યું છે. હે ઉ-
 ધ્ધવજી, જે નિષ્કામ હોય તેને મહારા ધર્મના આરંભમાં
 થોડો ઘણો ફેરફાર થાય તો પણ નાશ નથી જ થતો કે
 મકે મે નિર્ગુણ પણાયે એનો સારો નિશ્ચય ઠેરવ્યો છે. મ
 નુસ્મૃતિ વગેરે મનુઆદિકના મુખે કરીને મેં નથી ક
 હ્યા પણ મેં જ મહારો મોહોડે કહ્યા એવા મહારા ધર્મ-
 માં એવું સામર્થ્ય છે તેથી મહારા ધર્મનો નાશ નથા
 ય. એમાં તો કેહેવું જ શું? લૌકિક કર્મનું પણ તે હુ જે
 પરમેશ્વરમાં નિષ્કામ પણાથી અર્પણ કરે તાંહાં પણ

ધર્મપણું છે ભયથી અને શોકથી ભાગવું અને પો
 કારવું તે મહારે વિષે અર્પણ કરે તો પણ ધર્મ થાય
 તેથી નિષ્કામ ભક્તિમાર્ગનાં ધર્મમાં ફેરફાર થઈ
 જાય તો પણ તેનો રંચક પણ નાશ નથી એમ ભગ
 વાને આજ્ઞા કરી છે અને હમણા પણ નિવેદનરૂપી
 ધર્મ છે તેથી હીનાધિકારી અને મધ્યમાધિકારીના
 ફલનો નાશ નથી થાતો ત્યારે મુખ્યાધિકારીમાં તો
 શું કહેવું તેથી ચિંતા ન કરવી ભગવાનને વિષે સમ
 પ્તિથી જે લૌકિક કૃત છે તે પણ ધર્મ ગણાય તેથી
 કહેલા વિલાપરૂપી પરિવેશના તે શી છે. અર્થાત્
 કાંઈ પણ નથી એ રીતે જેનું નિવેદન થયું છે તે બાબ
 તની ચિંતાનું નિવારણ કરીને હવે નિવેદન બાબતની
 ચિંતાનો ઉપાય શ્રી આચાર્યજી આજ્ઞા કરે છે એ મ
 નમાં લઈને શ્રી ગુસાંડજી આગલા શ્લોકનું અવતર
 ણ કરે છે સરવ્ય ને આત્મનિવેદન એ ભક્તિ ભગવા
 ન અંગીકાર કરે તો જ થાય હવે નિવેદન થયું છે કે
 નહીં તે બાબતની ચિંતા મટાડે છે એટલે એ મટાડવા
 ની આજ્ઞા શ્રી આચાર્યજી કરે છે એમ વિચારીને શ્રી

ગુસાંડેજી આગલ શ્લોકનું અવતરણ કરેછે.

॥ મૂલશ્લોક ॥

તથા નિવેદને ચિંતા ત્યાજ્યા શ્રી
પુરુષોત્તમે ॥ વિનિયોગેપિ સાત્યા
જ્યા, સમર્થોહિ હરિઃ સ્વતઃ ॥ ૫ ॥

અર્થ:- જેમ નિવેદન કરનારાને ચિંતા ન કરવી તે
મ નિવેદન થયુંછે કે નહીં એવી નિવેદન બાબતની
પણ ચિંતા છોડવી ॥ ૫ ॥ ॥ હવે સરવ્ય અને આત્મ
નિવેદન ભગવાનના કહ્યાથીજ સિદ્ધ થાય પોતા-
થી થાય નહીં પ્રેમલક્ષણા ભક્તિ તો શાસ્ત્રમાં કહે
લી નવભક્તિ તેમાંથી કોઈ ઠેકાણે એક ભક્તિથી
પ્રેમભક્તિ સિદ્ધ થાયછે અને નવેથી પણ સિદ્ધ થા
યછે. શ્રવણ, કીર્તન, સ્મરણ તે જીવથીજ થાયછે અ
ને પાદસેવન તેનો અર્થ પગે કરીને પોતે દર્શન જા
ય એમ કરિયેં તો જીવથીજ થાયછે અને પાદસેવ
નનો અર્થ ચરણારવિંદની સેવા એવો કરિયેં તો ત્યાં
હાં સેવ્યની ગરજ રહેછે તેમ અર્ચન, વંદન અને દા
સ્ય તે પણ ભગવાનના આપ્યાથીજ સિદ્ધ થાયછે

एम थयुं पण ते सेव्य स्वरूपमां चैतन्यनुं प्राकट
 ज्यार सुधी न थयुं होय ते वरवत पण थाय अने स
 रव्य तथा आत्मनिवेदन केवल मूर्तिथी न थाय पण
 जे भजनीय स्वरूप छे ते पोतानुं चैतन्य प्रकट क
 रीने अंगीकार करे तो आत्मनिवेदन अने सरव्य
 थाय अने चैतन्यनुं प्राकट तो प्रेम लक्षणा भक्ति
 थी थाय पण हमणा चैतन्यनुं प्राकट्य भगवान
 पोतानामां देखाडता नथी एवी वरवतमां आपणुं
 आत्मनिवेदन थयुं छे के नहीं तेनी चिंता हीन तथा
 मध्यमाधिकारीने थाय छे पण जेम निवेदन कर
 नारायें चिंता छोडी दीधी तेम निवेदन थयुं छे के न-
 हीं ते बाबतनी चिंता पण छोडवी हवे निवेदन बाब
 तनी चिंता छोडवी तेनुं व्याख्यान श्रीपुरुषोत्तम-
 जी करे छे के निरोध लीलामां पोताथकी बीजानुं
 भजन छोडावीने जेमणे पोताना करी लीधा एवा
 जे पुरुषोत्तम तेमने विषे आपणे बध्धा प्रकारें
 निवेदन कयुं ल्यारे चिंता न करवी ते बताववा
 सारु पुरुषोत्तम पद मेल्युं छे तेमां पण स्वरूपनो

આનંદ આપીને રાત્રિદિવસ તેમનું પોષણ કરેછે એ
 વા ભક્તનો બીજે ઠેકાણે ઉપયોગ ન થાય એ બતા
 વવા સારું શ્રી પદ મેલ્યું છે કહેલા જે નિવેદન ક
 રનારા તેને જેમ ચિંતા ન કરવી તેમની પેઠે નિવે
 દનની પણ ચિંતા ન કરવી ત્યારે શો અર્થ થયો
 જે ભગવદ્ધર્મરૂપી જે નિવેદનાત્મક આ ધર્મ
 છે તેથી બીજા કામમાં પણ લાગે તોય પણ જેમ
 ભગવદ્ધર્મનો નાશ થતો નથી તેમ આ નિવેદ-
 ન પણ ભગવદ્ધર્મ છે તેથી આનો પણ નાશ થા
 તો નથી વલી એકાદશ સ્કંધમાં કહ્યું છે કે, શ્લો
 ક ॥ ॥ નહ્યંગોપક્રમે ધ્વંસો, મધ્ધર્મસ્યોદ્ધ
 વાણ્વપિ ॥ મયા વ્યવસિતઃ સમ્યક્, નિર્ગુ
 ãત્વાદનાશિષઃ ॥ અર્થઃ - હે અંગ એટલે ઝ
 ડૂવ મહારોજે ધર્મ છે તેના મારગમાં અણુમાત્ર-
 નો નાશ નથી થાતો કેમકે મે એનો સારો નિશ્ચ
 ય કીધો છે અને નિર્ગુણ છે ॥ એવચ નથી એ ધર્મ
 નો નાશ નથી થાતો તેથી ચિંતા છોડાય છે તેમ
 અંગીકાર બાબદની એટલે નિવેદન થયું છે કે ન

हीं तेनी चिंता छोडवी त्यां कहेछे जे एमां कारणंशुं ए
 मकहे ते उपर कहेछे श्री पुरुषोत्तममां चिंता न करवी
 तेथी पुरुषोत्तम पदनी टीकां करेछे एम श्री पुरुषोत्त
 मजी कहेछे जेम निरोधमां बीजानी उपासना छोड-
 वी ने जेमणे पोताना करी लीधा एवा पुरुषोत्तमने
 जो आपणे जईने निवेदन करियें तो जेनी एवीज रीत
 छे के इंद्रनुं भजन छोडावी जेम पोताना कय्या तेम
 जेणे निवेदन कीधुंछे तेनो अंगीकार करशेज माटे
 चिंता न करवी एनो तात्पर्य श्री गुसांईजी बोलैछे ए
 म श्री पुरुषोत्तमजी लखेछे त्यारे श्री सहित जे पुरु
 षोत्तम तेने विषे निवेदन कीधुं तेथी चिंता छोडवी हवे
 श्री सहित एटले भक्त सहित एवा पुरुषोत्तमने विषे
 निवेदन कय्युं एटले चिंता छोडवी गोवर्धन उद्धरणा-
 दि लीलानो आनंद आपीने पोताना ओनुं षोषण क
 रेछे त्यारे भगवाननो एवो स्वभाव जाणी चिंता छो
 डवी त्यारे अनन्य भावथी भगवाननुं भजन करियें
 तो निर्वाह करशे के नहिं करे ते शाथी जाणवुं त्यां ह्य
 कहेछे के अनुमानथी जाणवुं ते अनुमान बे प्रकार

નું છે તેમાં એક તો કારણ ઓલરવીને થાય છે જેમ
 આ પુરુષ બહુ બલવાન છે માટે આવું કામ કરશે તે
 કારણ લિંગિક અનુમાન જાણવું અને બીજું કાર્ય
 ઇત્તે તેનું કામ જોઈને અનુમાન કરવું તે કાર્ય લિંગ
 ક અનુમાન છે અને ભગવાન કાર્ય લિંગક અનુમાન
 થી જ જણાય છે તેથી ભગવાનમાં નિવેદન કન્યા
 થી ચિંતા ન કરવી ભક્ત વિષે ભગવાન દયાલુ છે હવે
 શ્રી પુરુષોત્તમજી કહે છે જે એવી આશંકા થાય જે નિ
 વેદનના ગદ્યમાં કેવલ ભગવાનનું જ નામ લીધેલું છે
 અને અહિં આં તો શ્રી ઇત્તે ભક્ત સહિત તેમાં નિવે
 દન કેમ કહ્યું એવી શંકા ન કરવી કેમકે એકાદશ સ્કં
 ધમાં કહ્યું છે. (ભા. ૦ અ. ૧૨ શ્લોક ૧૦ મો) ॥ રા
 મેણ સાર્ધં મથુરાં પ્રણીતે, શ્વાપત્કિના મ-
 ય્યનુરક્તચિત્તાઃ ॥ ધિગાઢ ભાવેન ન મે વિયો
 ગ તીવ્રાધયોઽન્યંદદૃશુઃ સુરવાય ॥ ૧૦ ॥ અ-
 ર્થઃ- ઉદ્ભવજી પ્રત્યે ભગવાને આજ્ઞા કરી છે જે બ-
 લદેવજી સહિત મને અકૂરજી મથુરા લઈ ગયા પ
 ણ મહારે વિષે જેના ચિત્ત રંગાઈ ગયા છે તેમને તી

વ્ર વિરહથી બીજું કાંઈ સુખ થયું નહીં એ શ્લોક
 થીજ ભક્તિનું વરવાળ કચ્યું છે તે ભક્તિના કારણ
 પણાયેં કરીને એકાદશ સ્કંધના ઓગણીશમાં અ
 ધ્યાયમાં આત્મનિવેદિના ધર્મ કહ્યા છે ત્યાંહાં આ
 ત્મનિવેદનનો પ્રકાર ઉઘાડો જણાતો નથી તેથી
 ત્યાંહાંની બધી વાત લઈને કલ્પસૂત્રની પેઠેં એરલે
 કલ્પસૂત્રના ધર્મ કરે તે વેદના કહેલા ધર્મ જેવાથા
 યકેમ કે વેદમાં વિભાગેં વર્ણન કચ્યું છે અને કલ્પસૂ
 ત્રમાં શ્લોકવત્ કહ્યું છે તેમજ એકાદશ સ્કંધમાં
 વિભાગેં કહેલું તે અહિં આં શાંકલી કરીને ગદ્યમાં
 કહ્યું છે તેથી કૃષ્ણ પદેં કરીને ગદ્યમાં શ્રી ગોપીજ
 ન સહિત સમજાય છે તેથી આંહી કૃષ્ણપદ શ્રી સ
 હિતનો અર્થ બતાવે છે અને કૃષ્ણ શબ્દની વ્યુત્પત્તિ
 માં કૃ શબ્દ તે પરમાનંદ અને ણ શબ્દ જે છે તે
 દાસ્ય બતાવનારું છે તેથી ભક્તયુક્ત ભગવાન છે
 તેનેજ સંપ્રદાન પણું કહ્યું છે અને સદાનંદ ભગ
 વાન છે તે રસાત્મક છે અને રસ છે તે આલંબન
 વિભાવની ગરજ રાખે છે જેમ નાયિકાને નાયકે

આલંબન છે માટે કૃષ્ણ સદાનંદ અને રસરૂપ છે
 તેથી બેની ગરજ રાખે છે તે માટે વિરોધની ગંધ પળ
 નથી ત્યાંહાં વાદી કહે છે જે એવાત રવરી પળ પો-
 તાનો કોઈ વચ્ચે કોઈ રીતેં બીજામાં વિનિયોગ થ
 યો હોય તો સંદેહ રૂપી ચિંતા કેમ છોડી શકે એ જા
 ણવાની આકાંક્ષામાં શ્રી મહાપ્રભુજી ઉપાય આ-
 જ્ઞા કરે છે એવું જાણીને ઉત્તરાર્દનું શ્રી ગુસાર્દજી
 અવતરણ કરે છે કોઈ વચ્ચે લોકમાં ભયાદિક પે
 દા થાય તેનું નિવારણ કરવા સારુ જીવના સ્વભા
 વથી અન્ય વિનિયોગ થાય તો તેમાં ચિંતા ન કર
 વી “ વિનિયોગેપિ સા ત્યાજ્યા, સમર્થો હિ હરિઃ
 સ્વતઃ ” એ વાક્યથી ચિંતા ન કરવી કેમ કે હરિ જે
 દુઃસ્વહર્તા છે તે શું આપણા કન્યાથી હરિ થયા છે
 એમ નથી પળ પોતાની સ્વસીથી હરિ થયા છે જેમણે જ
 નાવર જે હાથી તેને પળ દુઃસ્વથી છોડાવ્યો તે ભગવાન
 પોતે સ્વભાવથી જ દુઃસ્વહર્તા છે અને પોતાના મનથી કરી શ
 કે છે તે બીજાના કહેવાની ગરજ રાખતા નથી અને જીવના
 સાધનની પળ ગરજ રાખતા નથી તેથી હરિ દુઃસ્વહર્તા છે

માટે ચિંતા ન કરવી ગફલતથી અન્ય વિનિયોગ થઈ જાય તો
 પ્રભુ ત્યાગ નહીં કરે કેમ કે જીવના સ્વભાવથી એમ એ
 નાથી થયું તો એ પણ ઉધ્ધાર કરવાને એના સાધન
 ની કાંઈ પણ ગરજ રાખતા નથી કોઈ વસ્તુ બીજા
 નો આશ્રય થઈ જાય તે વસ્તુ એના મનમાં તો એમ
 થાય જ જે મેં મુંડું કચું કેમ કે ભગવાન રક્ષક છે
 અને હું બીજાનો આશ્રય કરું છું તેથી એના કાર્ય-
 લિંગનું અનુમાન કરિયે તો અંગીકાર થયો છે પણ
 જેને એ વિષે ચિંતા ન થાય ત્યારે અંગીકાર નથી
 થયો એમ થાય ત્યાંહાં કહે છે જે ચિંતા થઈ ત્યારે એ
 મ જાણવું જે પ્રતિબંધ સહિત અંગીકાર છે ત્યાં મ
 હા ભારતનું વાક્ય કહે છે ॥ શ્લોક ॥ ॥ હરામ્ય ઘં
 મત્સ્મર્તૃણાં હવિર્ભાગિં ક્રતુષ્વહં ॥ વર્ણશ્વમે
 હરિઞ્ચેષ્ટસ્તસ્માદ્દરિરહં સ્મૃતઃ ॥ અર્થઃ - જે
 મહારૂં સ્મરણ કરે છે તેના પાપને હું હરું છું અને જે
 માં ઋત્વિજ અને યજમાન એવો ભેદ ન હોય અને
 બધા પોતાને સારુ યજ્ઞ કર્તા હોય તે યજ્ઞને ઋતુ
 કહેવો તે ઋતુ તેમાં હોમનો ભાગ હું લઉં છું અને

રંગમાં મને લીલો રંગ ગમે છે તેથી હું હરિ કહેવાઉં
 હું એવું મહાભારતમાં કહ્યું છે તેથી ભગવાનમાં પા
 પ મટાડનાર પણું છે તે યાદ કરીને ચિંતા ન કરવી
 હવે શ્રીપુરુષોત્તમજી કહે છે જે દીન ભાવની ઉત્પ-
 ત્તિ એ અંગીકારનું લક્ષણ છે અંગીકારનું જ્ઞાન
 થવા સારુ એક લક્ષણ કહ્યું છે અને બીજું લક્ષણ
 શ્રી આચાર્યજી કહે છે એમ વિચારીને શ્રી ગુસાંડી
 જી બીજા શ્લોકનું અવતરણ કરે છે

॥ મૂલશ્લોક ॥

લોકે સ્વાસ્થ્યં તથા વેદે, હરિસ્તુ
 ન કરિષ્યતિ ॥ પુષ્ટિમાર્ગસ્થિ-
 તો યસ્માન્, સાક્ષિણો ભવતા
 રિલાઃ ॥ ૬ ॥ ॥ ૬ ॥ ॥

અર્થ:- લોકમાં અને વેદમાં સુખથી રહેવું તે હરિ
 એટલે દુઃસ્વહર્તા ભગવાન તો નહીં કરે કેમકે પુષ્ટિ
 એટલે અનુગ્રહના માર્ગમાં જીવ છે તેથી શાક્ષી બધા
 થાઓ હવે એનું વ્યાખ્યાન શ્રી ગુસાંડીજી કરે છે જે
 કોઈ વસ્તુ પ્રવાહના વસથી એટલે લોકમાં રીત

ચાલેછે તેના વસથી એટલે વ્યાપાર આદિલઈને લોક
 અને આશ્રમાદિલઈને જે વેદના ધર્મ એમાં જોં બં
 ધાઈ રહે તો વિઘ્નજ થાય એમ થાયછે એનું કારણ શું
 એવી આશંકામાં કહેછે જે ષષ્ઠસ્કંધમાં વૃત્તાસુરેં ક
 હુંછે॥ શ્લોક॥ ત્રૈવર્ગિકાયાસવિઘાતમ-
 સ્મત્પતિર્વિધત્તેપુરુષસ્ય શક્ર ॥ તતોઽનુ
 મેયો ભગવત્પ્રસાદો યોદુર્લભો કિંચનગોચરો
 ઽન્યૈઃ॥ અર્થ:- ધર્મ, અર્થ અને કામ એના જે સા-
 ધનો તેનો વિઘાત એટલે ભાંગી નાશવું તે અમારા પ
 તિ જે ભગવાન છે તે કરેછે. હે ઇન્દ્ર તે થકી ભગવાન-
 ની કૃપા છે એવું અનુમાન કરવું જે એકાંત મન છે એ
 ટલે જેને ભગવાન વિના બીજું કઈ નથી તેમને જ એ
 કૃપા છે તે પામવા લાયક છે બીજાઓને દુર્લભ છે.
 એ વચનને લોક વેદમાં ભગવાન ન શરણે તેનું બીજ જા
 ણવું કેમ જે ધર્મ, અર્થ અને કામના સાધનો અમા
 રા પતિ જે ભગવાન છે તે ભાંગી નાશે છે એ વચન જ
 બીજ છે તે કેમ સમજવું ત્યાંહાં કહેછે જે ષષ્ઠસ્કંધ
 છે તે પોષણલીલા છે એટલે પુષ્ટિ પ્રકરણ છે તેથી

તેનું આ વચન એમાં બીજ છે ત્યારે વૃત્રાસુરને એવું
 મરવાનું સંકટ આવ્યું એવા સંકટની પ્રાપ્તિમાં પણ
 ભગવાનના પ્રસાદનું અનુમાન થયું તેમ આ નિવેદન
 જેણે કયું છે તેને પણ લોકનું અથવા વેદનું દુઃસ્વપ્ના
 પ્રત્યય ત્યારે જે એમ જાણે કે જે આ મારી ઉપર અનુ-
 ગ્રહ છે એવું મનમાં આવવું તે અંગીકારનું લક્ષણ છે હ
 વે મહોત્તું દુઃસ્વ પ્રાપ્ત થાય તે વસ્તુએ એમ થાય જે ભગ
 વાને મહારૂં બગાડ્યું એવો દોષ મનમાં આવે પણ જ્યારે
 કઈક દુઃસ્વ મટે ત્યારે મનમાં પ્રભુનો ગુણજ માને ત્યા
 રે એમ સમજવું જે એનો પ્રતિબંધ સહિત અંગીકાર છે
 કેમકે તે ભજન તો વચમાં છોડી દીધે છે પણ આગલ
 ભજન કયું છે તેનું ફલ તો પાછું ભજન કરે ત્યારે જ મ
 લે તેથી એ ભજન છોડવા જાય છે પણ ભગવાન તેને
 છોડવા દેતા નથી પરંતુ તેને વિલંબ થાય છે માટે એનો
 પ્રતિબંધ સહિત અંગીકાર છે માટે એ ભગવાનનો પ્ર
 સાદ છે એવું જાણવા વાલાને આપ બોધ કરે છે “ શ્લો
 ક ॥ પુષ્ટિમાર્ગ સ્થિતો યસ્માત્ સાક્ષિણો ભવતા સ્વિ
 લા ॥ ” એટલે બધામાં શાક્ષી થાઓ અર્થાત્ શા-

ક્ષીની પેઠે ભગવાનની કૃતિ જુઓ એટલે એમાં હર્ષ શોક
કરવો નહીં હવે શ્રી પુરુષોત્તમજી કહે છે જે સમમં
સ્કંધમાં ભગવદી જે ગૃહસ્થ છે તેને વિષે વાક્ય છે
॥શ્લોક॥ (ભાગ. સ્કંધ ૭, અધ્યાય ૧૪, શ્લોક ૬.)

જ્ઞાતયં: પિતરૌ પુત્રા ભ્રાતરઃ સુહૃદો ઽપરે ॥ યદ્વદં
તિયદિચ્છંતિ ચાનુમોદેત નિર્મમઃ ॥ અર્થઃ - જ્ઞા-
તીવાલા, પિતા, પુત્ર, ભાઈ અને બીજા પણ સુહૃદ કરે
અને ઇચ્છા કરતાં હોય તેની મમતા ત્યાગ પૂર્વક રુ-
સીથી હા પાડવી એ સમમસ્કંધમાં ભગવદી ગૃહ-
સ્થ પ્રકરણનું વાક્ય છે તેથી પહેલાં કહેલી રીત પ્ર-
માણે “શાક્ષિણો ભવતાશ્વિલા” એ શ્રી આચાર્યજી
ના વાક્યે કરીને લૌકિકમાં અને વેદિકમાં શાક્ષી
ની પેઠે ભગવાનની કૃતિ જોવી એ પણ ભગવાનના
અંગીકારનું લક્ષણ છે આહીં શંકા થાય જે લોક અ-
ને વેદમાં સુખ ન થાય તો પણ શાક્ષીની પેઠે ભગવાન
ની કૃતિ જોવાનો ઉપદેશ છે તેણે કરીને ત્રણ દુઃસ્વ સ-
હેવારૂપી ધૈર્યજ સાધન પઞ્ચાયે કરીને કહ્યું ઠરે તેથી
તેટલાને જ કરવા યોગ્ય પણું હોય તો સેવા સારી રી

તે થાય નહીં તો નિવેદનને વ્યર્થ પણું તો થાયજ તે
 થી વીજા પ્રકારેં કરીને ધર્મ હાનીની ચિંતાની પ્રાપ્તિ
 થાય તે માટે ગુરુની આજ્ઞામાં જેમ બાધ ન આવે તે રી
 તે પહેલાથી સેવા કરવી જોડયેં કેમ કે સ્વેતાસ્વતરુ
 પનિષદમાં કહ્યું છે ॥ શ્લોક ॥ યસ્ય દેવે પરા ભક્તિઃ
 યથા દેવે તથા ગુરૌ ॥ તસ્યેતે કથિતા હ્યર્થાઃ પ્ર-
 કાશંતે મહાત્મનઃ ॥ અર્થઃ-જેને દેવમાં પરમ ભક્તિ
 હોય અને જેવી દેવમાં હોય તેવીજ ગુરુમાં હોય તે
 મહાત્માને એ ઉપનિષદમાં શ્રુતિથી પહેલાંની શ્રુતિમાં
 કહેલા બધા અર્થો જણાય છે તથા એકાદશ સ્કંધના
 ઓગણીશમાં અધ્યાયમાં કહ્યું છે ॥ શ્લોક ॥ નૈવો
 પયંત્ય પ્રચિતિં કવયસ્તવેશ બ્રહ્માયુષાપિકૃ-
 તમૃદ્ધમુદઃ સ્મરંતઃ ॥ યોંતર્વહિસ્તનુભૃતામ-
 શુભં વિધુન્વન્નાચાર્ય ચૈત્યવપુષાસ્વગતિં વ્ય-
 નક્તિ ॥ ૬ ॥ અર્થઃ-હે ઈશ તમે આચાર્યજી અને
 અંતર્યામી તેના શરીરેં કરીને દેહધારીને માટે અને
 બાહેરનું અશુભ તેને દૂર કરતા પોતાના માર્ગને દે-
 રવાડો છો અને પોતાને પમાડો છો એવો જે તમારો

ઉપકાર તેના શબ્દાર્થને જાણનાર એવા કવીને સ્મર
 ણ કરતાં કરતાં વધ્યો છે આનંદ જેને એવા થઈને બ્ર
 હ્માની આયુષથી પણતમારાં કરેલા ઉપકારના બ
 દલાને પામતા નથી એટલે બદલો આપી શકતા ન
 થી. ॥શ્લોક॥ સેવાકૃતિગુરોરાજા, બાધનંવાહ
 રીચ્છયા ॥ અતઃ સેવાપરં ચિત્તં, વિધાય સ્થીય
 તાં સુખમ્ ॥ ॥ અર્થ :- પહેલાથી ગુરુની આજ્ઞા
 પ્રમાણે સેવા કરવી જોડે અને હરિની ઇચ્છા બીજી
 સિતની હોય તો ગુરુની આજ્ઞાનો બાધ થાય તો ચિં
 તા નહીં તેથી ગુરુની આજ્ઞાના બાધના પક્ષમાં અને
 ગુરુની આજ્ઞાના અનુસારના પક્ષમાં પણ સેવામાં
 તત્પર ચિત્ત કરીને સુખથી રહેવું ॥ તેથી સેવામાં ચિ-
 ત્તરાખીને સુખમાં રહેવું એટલે ગુરુની આજ્ઞા પ્ર-
 માણે ચાલતાં ઉપર કહ્યા પ્રમાણે કદાચિત્ વિશેષ
 તાર્યે કરીને ભગવાનની આજ્ઞા ગુરુની આજ્ઞાથી વિ-
 રુદ્ધ થાય તો કેમ કરવું ત્યાં શ્રી ગુસાંઈજી આજ્ઞાક
 રે છે જે હરિ ઇચ્છાયેં કરીને વિકલ્પેં કરીને એટલે કોઈ
 વરવત કરે અને કોઈ વરવત ન કરે તેથી વિકલ્પેં કરી

ने अबाध करवो कारणके गुरुयें जे रीत बतावीछे
 ते प्रमाणे ज्यांहां सुधी श्री ठाकोरजी सानुभाव न
 होय त्यांहां सुधी करवुं अने ज्यारें श्री ठाकोरजी सा
 नुभाव बतावे त्यारें तो जो श्री ठाकोरजी कई विशे-
 षतायें करीने आज्ञा करे तो ते प्रमाणे करवुं तो ते-
 मां गुरुनी आज्ञा पण पलाय हवे गुरुनी आज्ञा
 ना बाधमां अथवा अबाधमां सेवाज मुख्यछे ए
 वा अभिप्रायथी श्री आचार्यजी आज्ञा करे छे "अ
 तःसेवा परंचित्तं विधाय स्थीयतां सुखं" तेथी से
 वा परचित्त करीने सुखमां रहेवुं एम ज्यारे थयुं त्या
 रे सरवाले सुखज रह्युं हवे आगल कहुं जे शाक्षी
 नी पेटें रहेवुं ते सेवामां शाक्षीनी पेटें रहेवुं एम नथी
 पण लौकिकमां शाक्षीनी पेटें रहेवुं तेमां हरिनी इ
 च्छानो पण विचार करवो के श्री आचार्यजीनी आ
 ज्ञामां बाध कराववानी इच्छा छे के तेने अनुसार छे
 पण ते खबर केम पडे एवी आशंकामां कहे छे जे को
 ई वखत प्रभु अनुभाव देखाडता होय तेथी खबर
 पडे जे आम इच्छा छे अने जेने भगवानना अनुभा

वनी खबर नथी पडती तेणे फलना बलथी इच्छा
 जाणवी तेथी जेवो पोतानो अधिकार ते अधिका
 रप्रमाणे जाणीने सेवा करवी जेम राज भोगमां
 मोहटा रामदासजी आंख वींचीने पंखो करंता
 हता तैमने भगवान श्री गोवर्द्धननाथजीयें आ
 ज्ञा कीधी के हुं भोजन करुं छऊं ते तूं आंख उघा
 डीने जो त्यारे रामदासजीयें विनंति कीधी के म
 ने श्री आचार्यजीयें एवी आज्ञा करी नथी तेथी
 प्रभु प्रसन्न थया पण त्यांहां जो एवी आशंका
 थाय के ऊपर तो कह्युं छे जे भगवद आज्ञा मान-
 वी अने आंहीं तो रामदासजीने सानुभाव छतां
 न मानी तो ए पण भगवान प्रसन्न थया तेथी ए
 वो अभिप्राय छे जे जो कदाचित् कई विशेष
 आज्ञा सामग्री वगैरे धरवानी करे तो मानवी के म
 के ते प्रभुना सुखने अर्थे छे त्यारें एम ठयुं जे प्र
 भु पोताना सुखने अर्थे जे आज्ञा करे ते मानवी
 अने जो आपणा सुख सारु गुरुनी आज्ञाथी वि
 रुद्ध आज्ञा करे तो न मानवी एवा विभाग छे हवे

આ જે પ્રકાર બતાવ્યો તેમાં સેવા મુરબ્ય છે તેનું બીજ તે આત્મનિવેદનના પ્રકરણમાં એકાદશસ્કંધના ઓગણીશમા અધ્યાયમાં છે જે સેવા કન્યા કરવી તે પરિનિષ્ઠા એ બીજ છે હવે કોઈ વરવતે પુત્રાદિક અહિંઆં આદિ શબ્દે કરીને બીજા સગા તથા દ્રવ્ય બધુ જાણવું તેથી પુત્રાદિકના વિયોગની શંકા-થી ચિંતા થાય તો શું કરવું ત્યાંહાં કહેછે.

મૂલશ્લોક.

ચિત્તોદ્દેગં વિધાયાપિ, હરિર્યદ્ય
ત્કરિષ્યતિ ॥ તથૈવ તસ્ય લીલે
તિ, મત્વાચિંતાં દ્રુતં ત્યજેત્ ॥ ૮ ॥

અર્થ:- હરિજે દુઃસ્વ હરનારા ભગવાન તે ચિત્તમાં ઉદ્દેગ પેદા કરીને પણ જે જે કરશે તેવીજ દુઃસ્વ હર્તાની લીલા છે એમ માનીને ચિંતાનો ત્યાગ કરવો ॥ ૮ ॥ ચિત્તમાં ઉદ્દેગ ઉત્પન્ન કરે તે હરિજે દુઃસ્વહર્તા ભગવાન તેની એ લીલા છે વાસ્તે ચિંતા તરત છોડવી. હવે શ્રી પુરુષોત્તમજી આજ્ઞા કરેછે જે થોડું દુઃસ્વ આવે ત્યારે તો હરિજે દુઃસ્વહર્તા છે તે

ની એ લીલા છે એમ જાણી ચિંતા છૂટે પણ મોંહટુંદુઃ
 ख आवेत्यारे तो एम नथाय एटले चित्तनुं समाधा
 न नथाय एआशंका मटवां सारु जो के मूलं श्लो
 कनो अर्थ उघाडोछે તેથી શ્રી ગુસાર્દજીએ એની
 વિશેષતાયે આજ્ઞા નથી કરી પરંતુ શ્રી પુરુષોત્તમ
 જી એનું તાત્પર્ય લખેછે કે જરૂર જે થનાર દુઃ
 खछे तेनो उपाय नहीं त्यारे त्याहां चित्तनुं समा
 धान करवुं एज उपायछे अने चित्तनुं समाधान
 ज्ञानरूपी उपायथीज थायछे જેમ સસમ સ્કંધ
 માં યમના અને સુયજ્ઞ રાજાની પત્નીના સંવા
 दમાં કહ્યું છે ॥ શ્લોક ॥ (ભા. સ્કં. ૭, અ. ૨, શ્લો.)
 अहो अमीषां वचसाधिकानां विपश्यतां
 लोकविधिं विमोहः॥ यत्रागतस्तत्रगतं मनु
 ष्यं स्वयं सधर्मा अपि शोचं त्यपार्थ॥ અર્થઃ
 જે મહોટી ઉમરવાલાઓનો મોહ જુઓ અને લૌ-
 किकनी रीत जुओजे मनुष्य ज्याहांथी आव्युं
 हतुं त्याहां गयुं अने पोताने પણ જાવું છે તેથી
 शोच शानो करवो एम लौकिक रीतनुं ज्ञान करा

બ્યું જે તમે ક્યાં બચનારા છો ત્યારેં સુયજ્ઞના સ
 ગાનું સમાધાન થયું વલી ષષ્ઠ સ્કંધના પંદરમા
 અધ્યાયમાં કહ્યું છે ॥ શ્લોક ॥ યથાવસ્તૂનિપ
 ણ્યાનિ હેમાદીનિ તતસ્તતઃ ॥ પર્યટંતિ નરેષ્વે
 વં જીવો યોનિષુ કર્તૃષુ ॥ અર્થઃ-જેમ દુકાનની
 જળસોછે તે આહીંથી ત્યાં ફરેછે તેમ જીવ પળ બ
 ધા શરીરમાં જયા કરેછે જેમ શોનું જેની પાસેં જે-
 ટલી વાર હોય તેટલી વાર તેનું. તેમ જીવ જ્યાં સુધી
 જે દેહમાં હોય ત્યાં સુધી તે દેહનો. તેમ જીવને દેહ
 સરખો અને દેહને જીવ સરખો એળે કરીને ચિત્ર
 કેતુનું સમાધાન થયું વલી એકાદશ સ્કંધમાં
 કહ્યું છે ॥ શ્લોક ॥ પિત્રો કિં સ્વનુભાર્યાયાઃ સ્વા
 મિનો ઽગ્નેશ્વરગૃધ્રયોઃ ॥ કિમાત્મનઃ કિં સુહ
 દામિતિ યોનાવલીયતે ॥ અર્થઃ-આ જે શ-
 રીર છે તે શું માબાપનું છે જે એમાંથી પેદા થયું કે
 સ્ત્રીને સુખ આપેછે તેથી સ્ત્રીનું થાયછે કે જે
 અન્ન આપેછે તેનું હશે પળ છેહેલી વરવતે સ્વા-
 મી એને સંગ્રહતો નથી અને અગ્નીમાં બલેછે વાગૃ

ध्र पक्षी खायछे तेथी अग्नियो अथवा पक्षीनुं हशे
 एरीतें आ देह कोनो छे एम निश्चय नथी थातो के
 मके ए देह बद्धाने सरखो छे तेथी सर्व साधारण देह
 छे एम जाणीने पुरुरवाने समाधान थयुं एम चित्त
 समाधानना प्रकार जाणवा पण ए जे चित्तना स-
 माधान छे ते आत्मनिवेदनवालाने करवा योग्य न
 थी त्यां कहेशो जे कां योग्य नथी त्यांहां कहेछे जे
 एमां भगवानना स्मरणनी गरज नथी कारणके फ
 लाणानो देह फलाणानो देह एम समाधान छे अने
 आत्मनिवेदनवालायें तो बधुं भगवद् अर्पण कीधुं
 छे तेथी जेम प्रभासनी लीलामां परस्पर क्लेशथी
 यादवोनुं मारी नारखवुं ते लीला भगवाननी छे ते जे
 म भक्तना चित्तने उद्देग करीने लोक मर्यादानु रक्ष
 ण करवा सारुं अने आगल पाछुं नित्य सुख आपवा
 सारु ए लीला करी तेरीतें चित्तने उद्देग पेदा करीने
 पण हरि जे करेछे ते हरिनी लीला छे एम जाणीने
 चिंता तजवी केमके प्रारब्धरूपी अघ जे पाप ते
 ना हरनारा प्रभु छे त्यारे प्रारब्धादिक दोषने हरवा

સારુ શુભપણાયેં અથવા અશુભપણાયેં સાક્ષાત્
 અથવા કોઈ દ્વારાયેં પ્રભુ દુઃસ્વહરશે એમ જાણીને અ
 મારા ઈશ્વર છે અને અમારા આત્મા છે એની એવી સ્મ
 ત છે એમ જાણીને અમારું મોહોદું પાપ હરવા સારું મ
 ગવાનની માયાની લીલા છે એમ માનીને એટલે સાધ
 ક બાધક જે પ્રમાણો છે તેણે કરીને ચિત્તોદ્દેગને પે
 દા કરનારી અથવા ચિત્તોદ્દેગથી પેદા થયેલી અથવા
 તેરૂપી ચિંતા તરત છોડવી કેમકે એ ચિંતા પણ ઘ-
 ણો વચ્ચે સુધી ચિત્તમાં રહે તો કાલ, કર્મ અને સ્વ-
 ભાવ પ્રબલ છે તેથી આસુરાવેષ રૂપી મહોદું દુઃસ્વ થા
 ય અથવા મુરખ્ય સેવા ફલમાં વિલંબ થાય તેથી તર
 ત ચિંતા છોડવી એ રીતે પુષ્ટિમાર્ગનો જીવ છે તેને સે
 વાની સામગ્રી તથા સેવા કરનારો તેની તથા નિવેદ
 નની ચિંતા છોડવાના ઉપાય પણાયેં કરીને બોધ ક
 યો અને સેવાથી અધિરુદ્ધ પણાયેં કરીને શાક્ષી વ
 ત્ રહેવું અને વૈરાગ્યનું વિષય ભેદે કરીને સ્થાપન
 કચ્ચું એટલે મગવાનની લીલા છે એવો બોધ કચ્ચો
 અને ચિત્તમાં એ ઉદ્દેગ થાય છે એ પણ પ્રભુની લીલા

છે એવો ઉપદેશ કયો પણ આ વસ્તુમાં એમ બને ન
 હોં કેમ કે કલિકાલનો પેદા કરેલો ક્ષોભ તેથી ચિ
 ત્તનું સમાધાન થાતું નથી તે માટે આ ઉપદેશ છે તે અ
 નુપદેશ છે કેમ કે દુઃસ્વપ્નાં ચિત્તનું સમાધાન થાતું ન
 થી એવી આશંકામાં ચિત્ત સ્થિર થવા સારુ શ્રી આ-
 ચાર્યજી આજ્ઞા કરે છે એવું વિચારીને શ્રી ગુસાંઈજી
 આગલા શ્લોકનું અવતરણ કરે છે. હવે અહીં સુધી
 કદ્યું તે તો બની શકે એવું નથી કેમ કે શ્રવણ ભક્તિથી
 આરંભ કરીને સર્વ સુધી આવે તે વાર પછી નિવેદ
 નની વાત પણ એક જ ભક્તિ સિદ્ધ થવી કઠણ છે તે
 થી નિવેદનની દુર્દશા છે માટે નિવેદનની ચિંતાનું સ
 માધાન અને અન્ય વિનિયોગની ચિંતાનું સમાધાન વૃ
 થા છે એમ વિચારીને સાધન ફલ એક કરીને સર્વનું
 સમાધાન આપ આજ્ઞા કરે છે.

॥ મૂલશ્લોક ॥

તસ્માત્સર્વાત્મના નિત્યં, શ્રીકૃષ્ણઃ
 શરણં મમ ॥ વદદ્ધિરેવ સતતં, સ્થેય
 મિત્યેવ મે મતિઃ ॥ ૧ ॥ ઇતિ ॥ ૬ ॥

અર્થ:- જેથી ઊપર લખેલી રીતે ઉદ્ધેગના ત્યાગ વગેરે વધુ નબને એવું છે તેથી સર્વ પ્રકારે સદા શ્રીકૃષ્ણાઃ શરણં મમ કહેતા રહેવું એવીજ અમારી બુદ્ધિ છે ॥૯॥

હવે શ્રી પુરુષોત્તમજી લખે છે જે શ્રવણ એટલે કથા કહે તે સાંભલવું તે દુર્લભ કેમ ત્યાંહાં કહે છે ભગવદ્ વાચક પદ અને વાક્ય તેમની શક્તિનો અને તાત્પર્યનો નિર્ધાર કરવો જેમ “અગ્નિના સિંચતિ” એટલે અગ્નિયેં કરી શીંચે છે તેમાં અગ્નિના એ પદ છે અને સિંચતિ એ પણ પદ છે અને એ બે મળીને વાક્ય થાય છે હવે શક્તિ તે જેમ અગ્નિ એટલે દેવતા એમ જાણવું તે શક્તિ અને અગ્નિના સિંચતિ એટલે અગ્નિયેં કરીને શીંચે છે પણ એમ કેમ બોલાય અગ્નિયેં કરીને બાલે છે એમ બોલાય માટે અગ્નિયેં કરીને શીંચે છે એનો તાત્પર્ય એ સમજવો કે ડના પાણીયેં કરીને ડાડને શીંચે છે એટલે બાલે છે તેનું નામ તાત્પર્ય નિર્ધાર એ રીતે કથાના શ્રવણમાં શક્તિ અને તાત્પર્યનો નિર્ધાર કરવો એનું નામ શ્રવણ તે પણ ગુરુના મુખથી અને એ શ્રવણ કરીને બીજાની પાસે કહેવું તેનું નામ કીર્ત્ત

ન અને જે શ્રવણ કચ્ચું અને કીર્તન કચ્ચું એ બેનું
 સ્મરણ કરવું તેનું નામ સ્મરણ અને આ વચ્ચેના
 બધા ભગવાનને કહેનારા વાક્યના શક્તિતાત્પર્ય
 કહેનારા ગુરુ તે મલવા દુર્લભ છે તેથી શ્રવણ પણ
 દુર્લભ છે માટે જ્યારે શ્રવણ, કીર્તન અને સ્મરણ ન
 હોય ત્યારે શ્રી ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન પણ ક્યાંથી
 થાય અને પાદ સેવન કરે તે તો જેવા ભગવાન છે તેવા
 જાણ્યા વિના કરે તે ભગવાનનું પાદ સેવન પણ શેનું
 તેથી પાદ સેવન પણ દુર્લભ છે તેમ કાલાદિક પણ પ્ર
 તિબંધક છે ત્યારે એક એક ભક્તિમાં કાલાદિક પ્રતિબં
 ધરૂપ છે તેથી સાધન ફલ એક કરીને સર્વે સમાધાન
 શ્રી આચાર્યજી કરે છે હવે સાધન એટલે શ્રવણાદિક
 ભક્તિ તે શ્રવણ આદિ લઈને આઠ ભક્તિ છે એ શ્રવ-
 ણાદિકનું અષ્ટક છે તે સાધન અને ફલ તે આત્મ
 નિવેદન માટે એ ફલ અને સાધન બેહુને એક કરીને
 સમાધાન કરે છે એટલે પોતાના તે જીવના અસાધ્ય
 પણાયેં કરીને અર્થાત્ જીવથી એ સાધન નથી બનતું
 એમ કહીને એ બધું સુરવથી થાય એવો ઉપાય કહે છે

તે આવી રીતે:-કે આપણાથી તો નથી બનતું પણ ભ
 ગવાનથી બને છે તો કાં સુખથી ન થાયે તો જેમ એ સુ
 રવેં કરીને થાય તેવું સમાધાન આપ કરે છે હવે સમા
 ધાન શ્રી આચાર્યજી કરે છે એમ શ્રી ગુસાંડજી એં કહ્યું
 હવે તે સમાધાન તે શું તે કહે છે. શ્રી કૃષ્ણ: શરણં મમ
 કલ્યા કરવું પણ આહીં કોઈ શંકા કરે કે એ સમાધાન
 કેમ ગણાય ત્યાં કહે છે કે ઊપર કહી જે રીત તેથી પ
 ણ બધુ ન બને એવું છે તે કારણથી જ્યારે શરણ આવશે
 ત્યારે પ્રભુ બધું સિદ્ધ કરી આપશે એમ વિચારીને શ્રી
 આચાર્યજી એં આજ્ઞા કરી છે હવે શ્રી પુરુષોત્તમજી લ
 રવે છે જે ભક્તિ માર્ગમાં પ્રવેશ કયો અને તેમાં આશ-
 ક્તિ થવા માંડી તેમાં હેતુ ભગવાનનો અનુગ્રહ છે એ વા
 તનો પણ શ્રુતિયેં કરીને નિશ્ચય થયો છે તેમાં કહ્યું કે
 આત્મા એટલે વ્યાપક ભગવાન જેને પોતાના ગણે છે
 તેથી જ પમાય છે એ ભક્તિ હેતુ ગ્રંથમાં શ્રી ગુસાંડજી
 યેં ઠેરાવ્યું છે માટે અનુગ્રહ છે જ માટે ભક્તિ માર્ગમાં
 અવાય અને તેમાં પ્રતિબંધ થાય તેમાં કલિકાલ,
 કર્મ તથા પ્રારબ્ધ અને સ્વભાવ તેજ પ્રતિબંધક છે

કાલ,કર્મ અને સ્વભાવ ભગવાનનો અનુગ્રહ છતાં પ્રતિબંધ કરે તો તેની નિવૃત્તિ કેમ થાય ત્યાંહાં કહેછે જે સર્વ નિયામક પ્રભુછે તેથીજ થાયછે બીજાથી થાતી નથી તેથી ભગવાનને સરણે જવું એજ સાધનછે અને જે કોઈ સરણ આવે તેની શરણ રાखનારો ઉપેક્ષા કરે નહીં એવી રીત છે તેથી પ્રભુની શરણાગતિ કરવી એજ સાધન છે અને જે શરણ જાયછે તેનેજ એમ થાયછે. અહીં કોઈ કહેશે જે એ ક્યાંથી જણાયુ ત્યાંની ચેના શ્રીગીતાજીના વાક્યથી કહેછે ॥ શ્લોક ॥ સર્વ ધર્માન્પરિત્યજ્ય, મામેકં શરણં વ્રજ ॥ અહં ત્વા સર્વ પાપેભ્યો, મોક્ષયિष्याમિ માશુચઃ ॥ અર્થ:- બધા ધર્મોને છોડીને મહારી એકની શરણ આવ તો હું તને સર્વે ધર્મ છોડ્યાના પાપથી છોડાવીશ. તું તેની ચિંતા કર મા ॥ વલી એકાદશ સ્કંધના પાંચમા અધ્યાયમાં આમ કહ્યું છે ॥ શ્લોક ૪૧ મો ॥ દેવર્ષિભૂતા સનૃણાં પિતૃણાં, ન કિંકરો નાય મૃણીય રાજન ॥ સર્વાત્માનાંય શરણં શરણ્યં, ગતો મુકુંદં પરિહન્ય કર્ત્ત્વં ॥ અર્થ:- દેવ, ઋષિ, પ્રાણિમાત્ર, કુટું-

ब, मनुष्य अने पितृ तेमनो ए दास नथी अने एम
 नो करजदार नथी केमके सर्वे प्रकारें शरण जवा
 लायक एवा जे सुकुंद भगवान तेमनी शरण गयो
 छे तेथी देव, ऋषि वगैरेनो ए करजदार नथी अने
 दास पण नथी एवं करभाजन योगेश्वरनुं पण व
 चनछे तेथी भगवान जे शरणे जवा योग्यछे तेथी
 भगवानने शरणे जवा योग्य पणु प्राप्त थायछे अ
 हां वादी शंका करेछे जे भगवाननीज शरणे जवुं
 अने बीजा देवनी शरणे शुं करवान जवुं तेउपरेक
 हेछे जे उपर कहेलुं वचनछे के मुक्ति आपनारा भ
 गवान तेज शरण जवा लायकछे तेथी भगवानने
 शरणे जवुं प्राप्त थायछे केमके मुक्ति एज आपे
 छे तेथी अंगीकार करेला जीवथी उपर कहेली रीतें
 चलातुं नथी तो पण शरण जवा लायक प्रभुछे तेज
 बधु सिद्ध करी आपशे एवो श्री आचार्यजीनो अ
 भिप्रायछे ते आशय श्रीगुसांईजीयें प्रगट करी आ
 प्याछे पण शंका थाय जे प्रथमथीज “श्रीकृष्णः श
 रणं मम” एम कां न कह्युं एवी शंका उपर श्रीगु

સાંડિજી આજ્ઞા કરેછે જે ભક્તિમાર્ગના જેટલા અંશ
 છે તેટલા બધા વિચારીને અને તેમાં તે બધાને પ્રતિ
 બંધ છે તે મટાડવાની પોતાની અશક્તિ છે એમ જ્યા
 રે જાણે ત્યારેજ શરણાગતિ થાય નહીં તો નહીં થા
 ય કેમકે શરણાગતિ શુદ્ધ નિઃસ્પાધન હોય ત્યારે
 જ થાય તેથીજ આ પ્રથમથી કહ્યું નથી. હવે
 શ્રી પુરુષોત્તમજી લખેછે જે શ્રીકૃષ્ણાશ્રયની રી
 તેં દેશકાલ વગેરે પોતાની સહાય કરે તેવા નથી
 અને જેવું તેમનું સ્વરૂપ છે તેવું કલિકાલમાં રહ્યું
 નથી અને વિવેક જેમાં આદિ અને ભક્તિ જેના અં
 તમાં છે એવા જે વિવેક ધૈર્ય અને ભક્તિ જીવથી
 પોતાથી સિદ્ધ થતા નથી એવો નિશ્ચય કરીને દી
 નભાવેં કરીને સર્વે પ્રકારેં કરીને શરણાગતિ થાય
 છે ત્યારે પહેલાજ એનો ઉપદેશ કરવો યોગ્ય હતો પ
 ણ હમણા સર્વેની પછવાડે ઉપદેશ કહ્યો તે સર્વ પ્ર
 કારેં કરીને સર્વ અંશમાં શરણાગતિની યાદ રહેવા
 સારુ એમ જાણવું હવે તસ્માત્તનો અર્થ કહેછે. ક
 હી જે રીત તે રીતેં બધું ન બને તેથી શ્રીકૃષ્ણાઃ શરણં

मम एम कह्या करवुं. हवे सर्वात्मनां ए पदनुं शुं
 काम एम कहे त्यां कहेछे जे प्रथमथीज ए कां न
 कहुं ते शंका मटाडवा सारु ए पदछे केम के ए ब
 धुं कह्या वगर तेने समजण न पडे अने कहियें त्या
 रेंज समजण पडे जे आ महाराथी बधुं नहीं बने
 त्यारे सर्वप्रकारथी शरण आवे ते सारु करीने स
 र्वात्मनां ए पद सूक्युं छे. हवे नित्यं ए पद बाकी
 रह्युं तेनो अर्थ करेछे नित्यं एटले निरंतर जेनी
 वचमां क्षणभर पण अंतर न पडे केम के एम न
 करीयें तो कालें करीने आसुरावेश थाय हवे एआ
 सुरावेश ते शुं त्यांहां श्री पुरुषोत्तमजी कहेछे जे
 ग्रहादिकमां मन लगाडनारो अहंकार उत्पन्न था
 य केम के ज्यारे “श्रीकृष्ण शरणं मम” कहेवुं सूका
 य त्यारे तो एम आवे जे आ साहारे करवुं नहीं करूं
 तो बगडशे एम थावुं एज अहंकार जाणवो हवे
 अंतःकरणमां श्रीकृष्ण महारा रक्षक छे एम आ
 वे अथवा न आवे तो पण एम कह्या करवुं ते सा
 रु श्री आचार्यजीयें “बदद्भिः” एम कहुं तेथी ए

जरूर कह्युं जोइए तेनुं तात्पर्य श्री पुरुषोत्तमजी
 आज्ञा करेछे जे वाणी छे ते तेजोमय छे केमके ए
 वी श्रुति छे जे अग्नि छे ते वाणीरूप थईने मोढा
 मां पेठी छे तेथी तेजोरूप छे माटे जे बोलिये ने वै
 खरीं छे तोए पण वक्ता जे बोलनारो तेनी पश्यं
 ती वाणी ने वैखरी प्रकाश करती अंतःकरण जे
 आसुर धर्ममां आवृत्त छे तेने पाछुं फेरवेज केम के
 ते पश्यंती सुधी असर करेछे तेथी अंतःकरण
 मां अशर करे हवे मोढेथी कहिये तो बीजानो उप
 कार थाय एणें करीने लोकशिक्षा पण आनुसंगि
 क थाय एम कहेला प्रकारें करीने श्रीकृष्णः शर
 णं मम कहेतां कहेतां सेवा पर पणार्यें करीने रहे
 बुं ए स्थेयं ए पदं करीने कह्युं छे हवे अष्टाक्षरनुं
 मुखयी कहेबुं ते पारका उपकार सारु पण थायते
 सारुं कहेछे जे लोकशिक्षा पण आनुसंगिक थाय
 एटले पोतानी मेळे थाय आहीं शंका थाय जे ए
 म थयुं त्यारे आश्रयने मुख्यता आवशे केमके
 अंतःकरणथी थाओ अथवा मथाओ तोपण एम

કરવું કહ્યું છે તેથી આશ્રયને મુખ્યતા આવશે અ
 ને જે ઠેકાણે સેવાને મુખ્યતા કહી છે તેને બાધ આ
 વશે એમ કહે ત્યાં કહે છે જે એમ કહ્યું છે જે એમ
 કહેતાં કહેતાં સેવા પર થઈને રહેવું તેથી આંહીં શ
 રણોપદેશ જે છે તે માર્ગનું અંગ છે પરંતુ કાંઈ માર્ગ
 પળાયેં કરીને છે એમ નથી અમે અમારી સમજથી
 કહિયેં છીયેં એ અર્થ હત્યેવમેમતિઃ એ પદથી બતા
 વે છે તેનું તાત્પર્ય એ જે શ્રીકૃષ્ણઃ શરણં મમ કહેવા
 રૂપી જે શરણાગતિ તે પળ પોતાની સામર્થ્યથી
 બની શકે એવું નથી એવી આશંકા કરીને “યમેવે
 ષ” એ શ્રુતિયેં કરીને ભગવાન જેને વરે છે તેને જ
 એ પામવા લાયક છે તેથી મહારી બુદ્ધિ સાધન બ
 તાવવામાં આવી રીતની જ છે એટલે અંગીકારથી
 બધું સિદ્ધ થાઓ અથવા મથાઓ પળ આથી
 આગલ બીજો ઉપાય દેશાતો નથી તેથી કહ્યું છે જે
 “હત્યેવમેમતિઃ” હવે અષ્ટાક્ષર નિરંતર કહ્યા કરે તેનો
 ફલોન્મુખ્ય અંગીકાર જાણવો અને કોઈ વચ્ચે
 કહે અથવા કોઈ વચ્ચે ન કહે એવાનો વિલંબેં કરી

ને અંગીકાર સમજવો અને જે મુદલ નજ કહે તેનો
 તો અંગીકાર નથી એમ સમજવું હવે વરણ એટલે ભ
 ગવાને કરેલો અંગીકાર અને તેનાથીજ એ સાધન
 થાય છે તેથી સર્વે પ્રકારે શરણ જવું એ પણ પોતા-
 થી બંની શકતું નથી તે ઉપર શ્રીમદ્ભાગવતના દશમ
 સ્કંધના ચાલીશમા અધ્યાયનો અઠ્ઠાવીશમો
 શ્લોક કહે છે ॥ શ્લોક ॥ સોહં તવાં ધ્યુપગતોઽસ્મ્ય
 સતાં દુરાપં તદ્વાપ્યહં ભવદનુગ્રહર્દૈશ મન્યે ॥
 પુંસો ભવેદ્યર્હિં સંસરણાપવર્ગસ્ત્વચ્ચ જ્ઞાનાભસ
 દુપાસનયા મતિઃ સ્યાત્ ॥ ॥ અર્થ :- અસત્પુ
 રુષોને દુઃસ્વથી પણ મલે નહીં એવા જે આપના ચ
 રણ તેની પાસે આવ્યો એ પણ હે ર્દૈશ આપનો હું અ
 નુગ્રહ માનું છું એમ અકૂરજીયેં કહું છે તેથી વરણ
 શ્રુતિયેં કરીને વરણથીજ એક પામવાલાયક ભ
 ગવાન છે માટે મહારી મતિ આવા પ્રકારની છે જે
 ભગવાન જ્યારે અનુગ્રહ કરે છે ત્યારેજ સર્વે પ્રકારે
 કરીને ભગવાનની શરણાગતિ થાય છે પુરુષને જ્યા
 રેં જન્મ મરણથી છૂટવાનો સમય આવે ત્યારે હે અ

જનામ, સત્પુરુષની ઉપાસનાયેં કરીને આપને વિ
 ષે મતિ થાય છે અને જ્યાં સુધી એમ થવાનું નથી
 ત્યાં સુધી તેમ થાતું નથી તેથી આ માર્ગમાં શરણજ
 ઉપાય છે ત્યારે આ માર્ગમાં કૃપાજ કારણ છે તેથી
 ભગવાનના અંગીકારથી જ માર્ગમાં પ્રવેશ થાય તે
 માર્ગમાં રુચિ વગેરે કરીને વરણનું અનુમાન કરીને
 માહારાઓને આમજ કરવું જોડે અને એમ નથાય
 ત્યારે પ્રતિબંધ છે એવું અનુમાન કરવું તેથી આ શ-
 રણાગતિરૂપી સાધન તે ભક્તિશાસ્ત્રમાં દૃઢ છે અ-
 ને એ સાધનોનું પ્રતિનિધિરૂપ પણ એજ છે એવું બી-
 જું સાધન ભક્તિશાસ્ત્રમાં નથી માટે શ્રી ગીતાજી
 માં શોકાભાવમાં એજ કહ્યું છે ॥ શ્લોક ॥ સર્વધ-
 મંત્પરિત્યજ્ય, મામેકં શરણં વ્રજ ॥ અહં ત્વાસ-
 વ્વપાપેભ્યો, મોક્ષયિષ્યામિ માશુચઃ ॥ અર્થ:- બ-
 ધ્વા ધર્મોને છોડીને મહારી એકની શરણ આવ તો હું
 તને સર્વધર્મ છોડવાના પાપથી છોડાવીશ તું તેની
 ધિંતા કરમાં તેથી એવો નિશ્ચય થાય છે જે સર્વે પ્ર-
 કારેં શ્રીકૃષ્ણઃ શરણં મમ કહેવું તેથી જ એ વાક્ય

માં શ્રીકૃષ્ણપદછે તે ભક્તસહિત પુરુષોત્તમવાચ
 કછે તે બહુ પ્રસિદ્ધ છે .તેથી માહારું ભક્તસહિત પુ
 રુષોત્તમછે એજ શરણછે એટલે બચવાનું ઠેકાણું
 છે એવું ગુરુમુખથી શ્રવણ અને તે જેમાં પહેલું છે
 એવા બીજા પળ સાધનો તેમનું સ્વરૂપ અને ફલ તે
 મનું સુખેં કરીને જ્ઞાનસિદ્ધ થાયછે એરીતેં સર્વ ગ્રંથ
 નું વ્યાખ્યાન કરીને ગ્રંથના અંતમાં શરણ મંત્રની
 આવૃત્તિ કરીને તેનું પ્રયોજન શ્રી ગુસાંડીજી આજ્ઞા
 કરેછે જે આપણા પોતાથી બની શકે એવું નથી તેસા
 રું શ્રીકૃષ્ણાઃ શરણં મમ કહેવું એજ મહારી મતિ છે
 તેનું તાત્પર્ય શ્રી ગુસાંડીજી આજ્ઞા કરેછે કે જેને ભ
 ગવાન વેરેછે તેનાથી એ બનેછે વાસ્તે એથી વધારે
 અમે કંઈ કહેતા નથી ત્યાં સુધી ગ્રંથનું વ્યાખ્યાન
 કરીને ગ્રંથના અંતમાં શરણ મંત્રનું કથનછે તેનું પ્ર
 યોજન આજ્ઞા કરેછે જે ભક્તિ માર્ગમાં જે પ્રવૃત્ત થ
 યોહોય તેની દૃઢતા સારુ આ કહિયેં છૈયેં અને તે
 પળ નબને ત્યારેં જાણવું જે એને ગરજ નથી જેમ સૂ
 ર્ય ઊગે તે બંધાને દેરવાય છે તે સૂર્ય શું સ્વોદોછે ન

હીં તોપણ તે આંધલાના કામનો નથી તેમ શરણ
 મંત્ર જે કહિયેં છૈયેં તે બને એવો છે પણ જે ભક્તિમા
 ર્ગમાં ચાલતો નથી કેવલ લૌકિકમાં વર્તે છે તેને
 એ કામ આવતો નથી અને જે ભક્તિમાર્ગમાં ચાલ
 નારો હશે તેતો કહ્યા કરશે જ જેમ દેશ્વરને સૂર્ય કા
 મનો છે તેમ જે ભક્તિમાર્ગમાં ચાલતો હોય તેના જ
 સારુ આ મંત્ર છે કેમકે ભક્તિમાર્ગમાં જે ચાલના
 રો હોય તેનાથી જે જે પ્રકાર આ નવરત્ન ગ્રંથમાં
 કહ્યા તે પ્રમાણે ન ચાલી શકાતું હોય ત્યારેં એના
 મનમાં દુઃખ અવશ્ય થાય જે હું કેમ કરું મહારા
 થી કહ્યા પ્રમાણે ચાલી શકાતું નથી તેથી એને
 ચિંતા થાય અને તે ચિંતા મટવા સારું આજ ઉપા
 ય કરવો જે શ્રીકૃષ્ણઃ શરણં મમ એમ કહ્યા કરવું
 વાસ્તે તે ભક્તિમાર્ગમાં ચાલનારાથી બને જ. હવે શ્રી
 પુરુષોત્તમજી લખે છે જે ભક્તિમાર્ગમાં પોતાના કૃ
 તાર્થ પળા સારુ ચાલતો હોય તેની દૃઢતા થવા સા
 રુ આ કહિયેં છૈયેં દૃઢતા થવા સારુ એટલે આ નવ
 રત્ન ગ્રંથમાં કહેલી રીતેં અવશ્ય ફલ થાય એવો

મનમાં નિશ્ચય કરીને નવરત્નમાં કહેલી રીતે ચાલ-
 લું બંધ ન થાય તે સારુ આ નવરત્નમાં સરણ મંત્રનું
 આવર્તન છે તેથી શ્રી આચાર્યજીયેં એનો ઉપદેશ ક-
 ચોછે હવે અનન્ય જન જે છે તેનો જ ઉદ્દેશ તે મંતા-
 ડર્વો જોડાયેં કેમકે ભગવાન અનન્યના રક્ષક છે તે
 થી ભગવાન એ અનન્યની રક્ષા નહીં કરે ત્યારે એની
 રક્ષા કોણ કરશે વાસ્તે ભગવાન જ કરે છે એમ શ્રી
 ગીતાજીમાં ઘણે ઠેકાણે કહ્યું છે ભગવાનને સાધા
 રણ જીવને અર્થે રક્ષા કરવાની જરૂર નથી પણ જે
 અનન્ય છે તેના તો ભગવાન રક્ષક છે તેથી ભક્તિ-
 માર્ગથી વિમુક્ત જે છે તેનું અહીં કઈ બલવાનું નથી
 અને શરણ મંત્રમાં એનું કાંઈ કામ નથી કેમકે ભ-
 ક્તિનું અર્થિ પણું એ એનું વિશેષણ છે અને આ તો
 ભક્તિ માર્ગથી વિરુદ્ધ છે તેથી એમાં અર્થિ પણું ન-
 થી માટે તેને અર્થ આ નથી એમ શ્રી ગુસાંઈજીયેં ક-
 હ્યું છે હવે સિદ્ધાંત એટલે શાસ્ત્રથી નિશ્ચય કરેલો
 એનું નામ સિદ્ધાંત તેથી આ ભગવાનના શાસ્ત્રનો
 સિદ્ધાંત છે. ભક્તિરૂપી અમૃત સમુદ્ર તેનું વિચાર

રૂપી મથન કચ્ચું તેથી શ્રી આચાર્યજી રૂપી પંડિતે
 કરીને આ રત્ન દેસ્વાઈ આવ્યા માટે શ્રી વ્રજાધિપ
 ને મનમાં ધારણ કરીને તે રત્નો મેં ઉજ્જલ કચ્ચા
 એમ શ્રી ગુસાંઈજી કહેછે આગ્રંથ છે તે ભગવાન
 ના સિદ્ધાંતનો સાર છે એમ જાણવા સારુ આજ્ઞા
 કરેછે હવે શ્રી આચાર્યજીને પંડિત કેમ કહેવા એ
 મ કહે ત્યાં કહેછે. જે સત્ય અસત્યને જુદું પાડવું
 તેવી જેનામાં બુદ્ધિ હોય તેનું નામ પંડિત કહેવાય.
 પણ આપ એવાજ છે એટલું નહીં પરંતુ શ્રી ભાગવત
 માં ઉદ્ભવજીયેં ભગવાનને પુછ્યું જે પંડિત કયા ત્યા
 રે ભગવાને કહ્યું જે “પંડિતો વંધમોક્ષવિત્” એટલે
 જન્મ મરણ વગેરેને અને તેમાંથી મોક્ષ એટલે છૂટવું
 તેને જાણનારો જે હોય વલી શ્રી ગીતાજીમાં કહ્યું છે
 શ્લોક ॥ યસ્ય સર્વે સમારંભાઃ, કામ સંકલ્પ વ
 ર્જિતાઃ ॥ જ્ઞાનાગ્નિદગ્ધ કર્માણં, તમાહુઃ પંડિતં
 બુધાઃ ॥ અર્થઃ - જેના વધા સારા આરંભો છે તે કા
 મ સંકલ્પ વિનાના છે અને જ્ઞાનરૂપી અગ્નિથી કર્મ
 જેણે બાલી નાશ્ય્યા છે તેનું નામ પંડિત જાણવો તેમ

શ્રી આચાર્યજી બંધ મોક્ષને જાણનારા છે અને બી
 જું વચન છે તે પ્રમાણે ભક્તિનો વિચાર આપેં કયો
 છે તેથી આપ પંડિત છે માટે એવા ગુણવાળાં પણું
 પંડિત નામે કરીને શ્રી આચાર્યજીને કહ્યું છે અને
 એ પ્રમાણેના પંડિત ન હોય તો ભક્તિ માર્ગનો વિચાર
 ન થાય અહિં આં ભાગવત દ્વિતીય સ્કંધના ત્રીજા
 અધ્યાયનું વચન કહે છે ॥ શ્લોક ॥ ભગવાન્ બ્ર
 હ્મકાત્સ્તર્ન્યેન ત્રિરન્વીક્ષ્ય મનીષયા ॥ તદધ્યવ
 સ્યત્કૂટસ્થો રતિરાત્મન્યતો ભવેત્ ॥ અર્થ:- ભ
 ગવાન્ એટલે બ્રહ્મા તેણે બુદ્ધિથી વેદને ત્રણ વરવત જો
 યા તેમાંથી આત્મા જે વ્યાપક ભગવાન તેમાં સ્નેહ
 થાવો એજ સાર મળ્યો તે સાર બ્રહ્માજીને એટલી મે
 હનતથી મળ્યો તે સારનો વિચાર અને વિભાગ બતા
 વવો તે પંડિત વિના કોણ બતાવે હવે જીવ માત્રને દુઃ
 સ્વ તો થાય પણ દુઃસ્વમાંથી કાયર થાય અને બ્રહ્મ
 લોકના સુસ્વથી પણ કાયર થાય કેમકે તે જાણે
 જે આ પછી પણ પાછું દુઃસ્વનું દુઃસ્વ છે તે દુઃસ્વમાં
 અને સુસ્વમાં વૈરાગ થાવો તેને અવલંબન ભક્તિ જ

छे एम शांडिल्य सूत्रमां कह्युं छे ए उपर पुराणनुं
वाक्य कहे छे के ॥ यथा जलौकसां नित्यं जीव
नं सलिलं मतं ॥ तथा समस्त जीवानां जीवनं
भक्तिरिष्यते ॥ अर्थः- जेम जलना जीव जलथी
ज जीवे छे तेम बधा जीव भक्तिना अवलंबथी ज जी
वे छे केम के जेने वैराग्य उत्पन्न थयुं तेने केम चाल
बुं ते पोतानी अकलथी करवा जाय तो आ करुं के
आ करुं के आम चालुं ते बराबर सूजे नहीं त्यारे ए
क एक करीने तेना फल बलें करीने त्याग करबुं के
राखबुं एम थाय अने एम करे तो जन्म सघलो
व्यतीत थई जाय पण ते बताव नारा श्री आचा-
र्य जी छे तेथी पंडित छे हवे विवरणनुं प्रयोजन
आप आज्ञा करे छे जे ब्रजना अधिपति ते रक्षा क
रनारा तेने हृदयमां धारण करीने ए रत्नने में उ
ज्वल कज्या छे एटले टंकायला हता तेने उज्वल क
ज्या त्यारे शुं थयुं जे भगवाननी सेवामां जेनुं मन-
होय तेने पोतामां तथा पोताना सगामां भगवदी
य पणानुं अनुसंधान होय छे ते पहेला कहेलीरी

તેં ચિંતાનો ત્યાગ કરેછે તે પોતાની અશક્તિની
 યાદ રાखીને અને ભગવાન મહારા રક્ષક છે એમ
 ગણીને રહેછે ત્યારે ઉદ્દેગ જેનું નામ એવો જે પ્રતિબં-
 ધ તેની નિવૃત્તિયેં કરીને સેવાને આધિદૈવિકી પંના
 ની સિદ્ધિ થાયછે તેથી કહીજેરીત તે રીતેં પહેલા
 થી સેવા કરતાં કરતાં સર્વ પ્રકાર થી શરણજવું એ
 જ પરમ સાધન છે તેથી નવરત્નને દેખાડનારા જે
 વ્રત્તનો તેનું ચત્ત પૂર્વક હું ઉપાસના કરુંછું તેથી
 બ્રજરત્ન જે શ્રી ગોપીજનો તેમના હૃદયને યોગ્ય
 એવા ભગવાન મહારા ઉપર કૃપા કરનારા થાઓ
 એમ શ્રી પુરુષોત્તમજી આજ્ઞા કરેછે. ॥ શુભં ભ.
 વત્તિતિ ॥ ॥ ૬૨ ॥ ॥ ૬૩ ॥

इति श्री गुसाईजी कृत नवरत्न प्रकाश
 तथा तेनी श्री पुरुषोत्तमजी कृत
 विवृतिनुं गुजराती भाषांतर
 समाप्त.

कठण शब्दनोकोश.

कठणशब्द. अर्थ.

- १ देशकाल द्रव्य, कर्ता, मंत्र, कर्म.
- २ आनुसंगिक वगर करे थाये.
- ३ वाणी. वैखरी, पश्यंती, मध्यमा अने परा.
- ४ आद्यति बीजीवार कहेवुं.
- ५ कथन कहेवुं.
- ६ फलोन्मुख अंगीकार एनो अंगीकार फलनेतरत आपनार.
- ७ परिनिष्ठा चारे तर फयी.
- ८ प्रतिनिधि बदलो.
- ९ कुल्मषा बगडेला अडद.
- १० अनुकल्पता गौणता.
- ११ निज पोताना ओ.
- १२ जघन्य हलका.
- १३ विलक्षण बीजीरीतनी.
- १४ क्षोभ हरकत.
- १५ श्रीसहित लक्ष्मीरूपीजे श्री गोपीजनते सहि
त अर्थ बतावना रू पद.
- १६ संप्रदान आपवापणुं.
- १७ अतादृश निवेदित आत्मा नहीं.

(९५१)

गुह्यपत्रम्

पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
१	७	ए	ये
६	१५	नद्वितीय	नद्वितीयः
७	३	निवृत्तमां	निवृत्तमां
८	१२	भगवदीयना	भगवदीयनो
९	१०	श्याभिप्राय	श्या अभिप्रायः
११	३	धर्मगुरु	धर्मगुरुने
२५	२	एवान	एजवान
३०	६	कल्मषा	कुल्मषा
३२	२	आसक्ति होय	अशक्ति होय
३४	११	एतादृश	अतादृश
३७	१४	छुप्या जेवुं	छुप्या जेवुं
३७	१६	ने, निज	ने भक्तो निज कहेवाय छे-
३९	१०	पोतें कराय नहीं	पोतायी कराय नहीं
४०	३	आव्यो	आव्या
४०	५	मार्गस्थापन अर्थ	मार्गस्थापनार्थ
४१	११	कयी	कंई
४३	८	धरवानो	धरवानुं
४६	५	कई	कंई
४८	६	अवरण	अवतरण
५०	४	कईक	कंईक

पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
५०	११	लक्षणीया	लक्षणवाला
५०	१८	हमारी	महारी
५४	९	कह्याथीज	हाकह्याथीज
५६	१४	मारगमां	आरंभमां
५७	९	बोलेछे	गोलेछे
६५	१२	वेदिक	बेदिक
६६	९	श्रुति	आश्रुति
६६	१६	माटे	मांहे
६८	४	कई	कंडी
६९	१३	कई	कंडी
६९	१८	एवाधिभाग	एवोधिभाग
७१	१२	वचसाधिकानां	वयसाधिकानां
७२	७	जया करेछे	फया करेछे
७२	१४	वसीयने	वसीयने
७४	८	घणा	घणा
७५	११	दुर्दशा	दिशादूरछे
७९	१०	अहंत्वा	अहंत्वां
७९	१६	मृणीय	मृणीच
७९	१७	हन्यकर्त्त	हत्यकर्त्त
८०	१६	आप्याछे	आप्योछे.

